

DE WITTE WERELD

Tineke Dooge-Verra

ben
harstius

Tineke Dooge-Verra

De witte wereld

Geïllustreerd door Ben Horsthuis

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH bv - NIJKERK

ISBN 90 266 4510 4

Hoofdstuk I

Voor het brede raam van de huiskamer staat Maarten. Hij kijkt naar buiten. Aandachtig volgen zijn donkere ogen de witte vlokken die in een warrelende massa langs het raam zweven en neer vallen in de stille tuin. Daar bedekken ze al gauw het gras en de bomen en struiken. "Sneeuw", denkt Maarten verrukt, "de eerste sneeuw".

Zijn ogen dwalen van de tuin naar de rustige straat die ook al is bedekt met een dunne witte sneeuwlaag. Achter zijn rug gaat de kamerdeur open. Moeder komt binnen, een blad met kopjes in haar handen.

"Het wordt winter in Canada, Maarten", zegt ze, "kijk eens hoe het sneeuwt".

Maarten draait zich om. Zijn ogen glanzen.

"Fijn hè mam. Ik hoop dat er een dik pak valt".

Moeder komt naast hem staan. Samen kijken ze naar de grijze lucht waaruit de vlokken onafgebroken naar beneden komen vallen.

"Het lijkt er wel op dat je je zin zult krijgen", lacht moeder.

Maarten zucht tevreden. Fijn! Een dik pak sneeuw. Dat betekent sneeuwballen gooien, een sneeuwman of sneeuwhuis maken. En vooral... spelen met zijn nieuwe slee!

Hij zou zo naar buiten willen. Maar moeder schudt haar hoofd.

"Morgen", zegt ze, "het wordt nu al bijna donker. Vader zal zo thuis komen".

Maarten draait zich weer naar het raam. Het is stiller geworden buiten. De wind blaast de vlokken niet meer in een wriemelende wolk langs de ramen. Rustig vallen ze nu naar beneden in de schemerige avond. Het dunne laagje wordt langzaam een dikke laag.

Het is heel stil buiten. De sneeuw dempt het lawaai van de drukke stad. Nog maar vaag hoort Maarten de geluiden van voorbijrijdende auto's, de banden kneerpend door de zachte sneeuw. De

brede sporen die ze achterlaten op de weg zijn al gauw weer verdwenen onder een nieuwe laag sneeuwvlokken. Maarten droomt weg. Achter hem, op de tafel, liggen zijn schoolboeken en schriften. Zijn huiswerk is nog lang niet klaar. Maar Maarten denkt niet meer aan sommen en taalwerk. Zijn ogen proberen de sneeuwvlokken te volgen vanaf het ogenblik dat hij ze kan onderscheiden tegen de grijze lucht, tot het moment waarop ze zachtjes neervallen in de tuin, op een boomtak of een lage struik. Of zelfs op het kozijn. Waar zouden ze vandaan komen? denkt hij. Uit een van die dikke grauwe wolken natuurlijk. Maar hoe lang zouden ze zo hebben rondgezwefd? Zou de wind ze ver weg geblazen hebben, voor ze zo zachtjes en rustig naar beneden begonnen te dwarrelen? Stel je voor dat ze konden zien. Wat zouden ze veel hebben gezien op hun lange reis naar de aarde, zwevend boven het land en de steden en dorpen. Net als in een vliegtuig.

Maarten denkt opeens weer aan zijn eigen reis, toen hij met vader en moeder naar Canada vloog. Toen heeft hij ook de wereld diep beneden zich zien liggen.

Hij schrikt op als de kamerdeur opengaat en moeder weer binnenkomt. Ze kijkt een beetje verbaasd als ze Maarten nog steeds bij het raam ziet staan. En dan kijkt ze naar zijn boeken en schriften op de tafel. Maarten ziet het. Hij begrijpt best wat moeder bedoelt. Met tegenzin draait hij zich om en gaat schoorvoetend terug naar de tafel. Hij buigt zich weer over de opengeslagen boeken. Maar telkens dwalen zijn ogen naar het raam, en naar de dikke witte vlokken, die maar blijven vallen.

Buiten is opeens, heel dof, het geknerp van voetstappen op het pad naar de voordeur. Vader, weet Maarten meteen. Hij vliegt overeind en terug naar zijn plaatsje bij het raam. Daar schiet hij in de lach als hij zijn vader ziet. Die is van onder tot boven bedekt met sneeuw.

"Net een wandelende sneeuwman," lacht Maarten, "kom eens gauw kijken, mam".

Maar die is al bij de voordeur om vader binnen te laten. Even later komt hij de kamer al in, een paar sneeuwvlokken nog in zijn haar.

"Fijn sneeuw hè pap?" roept Maarten opgetogen. Vader lacht.

"Voor jou wel," zegt hij.

"Morgen is het zaterdag," ontdekt Maarten dan opeens. "Mag Jimmy komen spelen?"

Vragend kijkt hij zijn vader en moeder aan. Maar vader wijst naar de boeken en schriften die al weer vergeten op de tafel liggen. Maartens gezicht betreft. Hij ziet niet dat vader naar moeder knipoogt. Met een ongeduldige zucht ploft hij neer op zijn stoel. Maar zijn gezicht klaart weer op als vader zegt dat hij Jimmy mag vragen om te komen, zodra hij zijn huiswerk af heeft. En dat die dan de hele dag mag blijven.

Nu gaan de sommen vlug en de moeilijke taalles komt ook netjes in zijn schrift te staan. Buiten is het nu helemaal donker. Maar de vlokken blijven zachtjes vallen. Tot een dik pak sneeuw de huizen en straten bedekt.

Na het avondeten houdt Maarten het in huis niet langer uit. Hij wil zo dolgraag even naar buiten. Smekend kijkt hij zijn vader en moeder aan.

"Eventjes maar," bedelt hij.

Vader glimlacht.

"Vooruit dan maar," zegt hij, "we kunnen het pad naar de voordeur wel wat schoon gaan maken. Veel zal het niet helpen zolang het nog zo sneeuwt, maar dan ligt er morgen toch in ieder geval minder, en gaat het dan gemakkelijker. Maar eerst moet je huiswerk helemaal klaar zijn, denk er om".

Maarten zit al weer bij de tafel, zijn pen vliegt over het papier, en het duurt niet lang voor hij vader kan verzekeren dat hij nu echt en heus helemaal klaar is. Haastig graait hij boeken en schriften bijeen, en brengt ze naar zijn kamer, waar ze in een slordige stapel op zijn tafel terecht komen. Dan holt hij terug naar de gang.

"Kleed je warm aan hoor," waarschuwt moeder vanuit de keuken, "het is koud buiten".

Maarten trekt de wollen muts over zijn krullen, een warme sjaal gaat om zijn hals. Een dikke jekker en hoge laarzen zorgen er voor dat hij goed tegen de kou kan. Vader schiet ook in zijn jas en laarzen. Hij gaat twee grote schoppen halen, die zullen ze nodig hebben. Samen stappen ze naar buiten. De voordeur valt met een bons achter hen dicht. Maarten staat op het pad en kijkt om zich

heen. Wat een witte wereld! Sneeuw, sneeuw, overal sneeuw. Geweldig! Vader begint te schoppen. Maarten helpt ijverig mee. Het is heel stil buiten. Er is alleen het geluid van hun schoppen die over de tegels van het pad schuren en het doffe ploffen van de sneeuw, als die van hun schoppen in de sneeuw langs het pad valt. Het is zwaar werk. Zo nu en dan moet Maarten even stil staan om uit te rusten. De sneeuwvlokken vallen op zijn dikke muts en de kou bijt in zijn wangen. Maar Maarten merkt het nauwelijks. Het is reuze fijn, zoveel sneeuw. Langs het pad komen grote bergen te liggen en de grijze tegels komen weer tevoorschijn. Maar dat duurt niet lang. Brutale vlokken bedekken ze al gauw weer.

Een auto draait de straat in. Maarten houdt even op met schoppen en leunt op zijn schop. Hij ziet dat de auto steeds langzamer gaat, de dikke sneeuw op de straat maakt het rijden erg moeilijk. Tenslotte staat hij helemaal stil. Hulpeloos schijnen de koplampen de stille straat in. In hun licht dansen duizenden sneeuwvlokken.

"Kom", zegt vader, "laten we maar even gaan kijken of we kunnen helpen".

Ze lopen naar de auto, de schoppen onder de arm.

In de auto zitten een mevrouw en een meisje. En ook een bruin hondje, dat hard begint te blaffen als het Maarten en zijn vader ziet aankomen. De mevrouw draait haar raampje naar beneden en is erg blij als ze vader en Maarten met de schoppen ziet. Vader staat even met haar te praten. Dan gaan ze aan het werk. Rond de wielen schoppen ze de sneeuw weg, zoveel ze maar kunnen. Maarten werkt hard mee. Het hondje blaft niet meer en het meisje zit vanaf de voorbank van de auto naar hen te kijken. Als hij even staat uit te rusten, lacht ze vrolijk naar hem. Maarten lacht een beetje verlegen terug. Dan schept hij weer verder.

Tenslotte zegt vader dat het zo wel genoeg is. Nu eerst maar eens proberen of de auto weer verder kan rijden.

Voorzichtig proberen ze het. Een klein eindje gaat het goed, maar dan zit hij weer vast. Opnieuw gaan ze aan het werk.

"Nu even duwen Maarten," zegt vader als ze het weer gaan proberen. "Misschien gaat het dan".

Samen duwen ze hard tegen de auto. Tot Maartens opluchting begint hij te rijden. Vol spanning kijkt hij toe. Zal hij blijven

ben barsthuis

rijden? Ja hoor, heel langzaam glijdt hij verder. Gelukkig!
Ze kijken de auto na tot hij om de hoek van de straat verdwijnt. Ze zien nog net hoe het meisje wuift en de mevrouw haar hand opsteekt. Dan is de straat weer stil.

"Kom," zegt vader, "we zullen nu maar naar binnen gaan".

Over het tuinpad, waar al weer een nieuwe laag sneeuw op ligt, lopen ze naar de voordeur. Daar zetten ze de schoppen neer. Die zullen ze morgen zeker weer nodig hebben.

Nadat ze de sneeuw van hun kleren hebben geslagen stappen ze naar binnen, waar moeder in de warme kamer op hen zit te wachten.

Later, op zijn kamer, voor hij naar bed gaat, staat Maarten nog even voor het raam uit te kijken. Het sneeuwt nog steeds. Dik en wollig vallen de vlokken uit de donkere hemel. Maarten keert zich om en begint zich uit te kleden. Hij denkt aan Jimmy, die morgen komt spelen. Het mocht direct van zijn vader en moeder en hij heeft beloofd zijn slee mee te zullen brengen. Wat zullen ze fijn kunnen spelen in die dikke sneeuw. Als het nu maar door blijft sneeuwen. Een beetje ongerust opeens loopt Maarten teurg naar het raam. Maar de witte vlokken vallen nog steeds gestadig naar beneden. Gerustgesteld gaat Maarten naar bed. Behaaglijk weggedoken in het warme holletje ligt hij te kijken naar het lichte raam. Hij heeft de gordijnen open gelaten, zodat hij de dwarrelende vlokken kan zien.

"Nu wordt het winter," heeft moeder vanmiddag gezegd. Winter, zijn eerste winter in Canada.

Dat is heel wat anders dan de zomer, Hij denkt terug aan de fijne zomer die hij heeft gehad. Aan zijn vakantie met Jimmy en zijn ouders in de bergen, waar ze kampeerden op een groot kampeerterrein dat er uitzag als een park. Jimmy en hij sliepen in een klein tentje onder de hoge dennebomen, niet ver van de tent van Jimmy's ouders. Later kochten zijn eigen vader en moeder ook een tent. Wat hebben ze daar ook nog vaak mee gekampeerd en wat zijn ze nog dikwijls de bergen ingetrokken. Wat heeft hij veel gezien toen ze over de kronkelende paden liepen en steeds hoger klommen. Tot ze tenslotte de wegen diep, diep beneden zich zagen

en er om hen heen niets meer was dan steile bergtoppen met brede witte gletsjers, rivieren van sneeuw en ijs.

Vader heeft hem verteld over de grijze rotsen die groot en geweldig overal om hen heen stonden. Hoe erg oud ze wel waren en hoe ze eens, heel lang geleden, de bodem vormden van een grote zee.

Met moeder heeft hij op de bergweiden bloemen geplukt en die later thuis zorgvuldig gedroogd en in een album geplakt.

Maar het allerfijnst waren de dagen waarop hij met Jimmy en Peter en hun vader door de bergen trok en ze 's avonds hun tentje opzetten in een stil dal of op een open plek in de bossen, dicht bij een kabbelend beekje.

Hij lacht een beetje als hij terug denkt aan hun avontuur met de berin en haar jong en aan zijn ontmoeting met "de wolf". Wat was hij geschrokken.

Nu is dat allemaal voorbij. De kampeerterrainen in de bergen zijn gesloten en de paden liggen verlaten. Er lopen geen mensen meer met stevige bergschoenen en rugzakken op hun rug. En de kleine belletjes die aan de rugzakken hingen klingelden niet meer bij iedere stap.

De bomen hebben hun bladeren, die in de herfst wel van goud leken, verloren. Naakt en kaal staan ze nu tussen de dennen en sparren. Het wordt winter en vandaag valt de eerste sneeuw.

Zou het in de bergen nu ook sneeuwen? denkt Maarten opeens. Zou het daar nu ook overal wit zijn net als hier? Vreemd zal dat zijn. Heel anders dan in de zomer. Hij zou het best eens willen zien.

Maar in de winter kun je niet kamperen in de bergen. En ook niet op de bergpaden lopen. Jammer!

Dan denkt hij weer aan Jimmy, die morgen zal komen en aan zijn nieuwe slee waar ze mee zullen spelen in de sneeuw. Dat is ook fijn!

Hij draait zich om en duikt nog dieper onder de warme dekens. Tevreden slaapt hij in.

Hoofdstuk II

De volgende morgen is de wereld wit en de lucht stralend blauw. De dikke grijze wolken zijn verdwenen en het sneeuwt niet meer. Maarten loopt steeds naar het raam om naar buiten te kijken. Zoveel sneeuw heeft hij nog nooit gezien. Vol ongeduld wacht hij op Jimmy. Telkens kijkt hij naar de klok. Als de auto van Jimmy's vader eindelijk de straat in rijdt, staat Maarten al, trappelend van ongeduld, op de stoep. Diep stapt hij door de sneeuw naar de auto waar Jimmy glunderend met zijn slee uitklimt.

Ze wuiven nog even naar Peter, de broer van Jimmy, die meteen weer weggrijdt en gaan dan plannen maken. Wat zullen ze gaan doen? Eerst een sneeuwman maken of een sneeuwhuis? Of eerst met de sleden gaan spelen? Eerst een sneeuwman, beslist Maarten. Een hele grote. Jimmy vindt het best. Ze gaan direct aan het werk. Ze maken een flinke sneeuwbal en rollen die door de sneeuw. Zo wordt hij steeds groter. Als hij tenslotte groot genoeg is, rollen ze hem tot vlak bij het raam. Ze werken er nog wat aan tot het een mooi lichaam is. Dan komt het hoofd aan de beurt. Weer rollen ze een sneeuwbal door de sneeuw. Als die groot genoeg is, wordt hij bovenop het lichaam gezet. Ze werken hard door. De sneeuwman moet immers ook een gezicht hebben? Maarten verdwijnt naar binnen en komt triomfantelijk terug met een oude zwarte hoed van zijn vader. Als die bovenop het bolle hoofd van de sneeuwman is gezet, staan ze samen tevreden te kijken naar hun werk. De sneeuwman met zijn glinsterende kiezelsteenoogjes lacht goedig terug.

Ze horen geen van beide dat de voordeur open gaat en heel zachtjes weer dicht valt.

"We moesten", begint Maarten. Verder komt hij niet.

Pats, een dikke sneeuwbal raakt zijn schouder en spat meteen uiteen, zodat de vlokken rondvliegen. Vliegensvlug draait hij zich om en ziet nog net dat zijn vader zich al weer bukt om een nieuwe handvol sneeuw te pakken.

Maarten bedenkt zich geen ogenblik. Zijn handen graaien al in de diepe sneeuw. Zijn eerste sneeuwbal vliegt rakelings langs de muts van zijn vader. Het wordt een geweldig sneeuwgevecht. De sneeuwballen vliegen onafgebroken door de lucht. Maarten en Jimmy worden bekogeld tot hun jekkers vol met witte plekken zitten. Maar ze weren zich geducht. Telkens weer raken hun ballen Maartens vader, tot die bijna net zo wit is als de sneeuwman.

Maar dan krijgt vader hulp. Moeder, die vanuit de kamer alles heeft gezien, is in haar laarzen en jack geschoten en komt ook naar buiten. Ze gooit meteen ijverig mee. Nu vliegen er zoveel ballen door de tuin, dat Maarten en Jimmy het tenslotte niet meer vol kunnen houden. Buiten adem en proestend van het lachen liggen ze samen in de sneeuw.

"Kom nu eerst maar even binnen", zegt moeder als ze weer overeind gekrabbeld zijn en ze alle vier op hun tuinpad staan uit te blazen. Achter elkaar gaan ze het huis in, waar de glazen melk en een paar flinke stukken koek al voor hun klaar staan.

Na een poosje gaan ze weer naar buiten om een sneeuwhuis te gaan maken. Dat is veel moeilijker dan de sneeuwman. Het gaat ook maar langzaam. Zo nu en dan moeten ze vader, die ook weer naar buiten is gekomen, en bezig is het tuinpad weer schoon te scheppen, om hulp vragen.

Veel te vlug is de morgen voorbij en komt moeder hen roepen voor het eten. Met rode wangen zitten ze even later aan tafel. Wat hebben ze een honger van al dat harde werken!

"Zullen we vanmiddag met onze sleden gaan spelen?" vraagt Jimmy.

Maarten vindt het dadelijk goed. Hij wil ook graag zijn nieuwe slee proberen.

"Hier vlakbij is een mooie heuvel," zegt vader, "daar moeten jullie naar toe gaan. Je zult er fijn naar beneden kunnen glijden".

Hij legt de beide jongens precies uit waar het is, ze kunnen er gemakkelijk heen lopen.

Dadelijk na het eten gaan ze op weg. En ze vinden het direct. Het is een prachtige heuvel met een fijne lange sneeuwhegging. Er zijn al meer kinderen met hun sleden. Ze klimmen de heuvel op en

komen dan op hun sleden de lange helling afglijden. Even staan Maarten en Jimmy er naar te kijken. Maar lang duurt het niet. "Kom mee joh," zegt Jimmy ongeduldig, en trekt Maarten mee. Samen zeulen ze door de dikke sneeuw hun sleden naar boven. Dan gaat Jimmy op zijn slee zitten en glijdt weg, de helling af. Maarten kijkt hem na. Dat gaat geweldig! Wat gaat hij vlug. Hij kan opeens niet langer wachten. In een ommezien zit hij ook op zijn slee en suist weg, Jimmy achterna. Stevig houdt hij zich vast. De wind jaagt langs zijn muts en blaast in zijn gezicht. Maarten merkt het niet eens. Zijn ogen stralen van plezier. Dit is geweldig, zo op zijn slee door de sneeuw naar beneden te suizen, dat is het allerfijnste!

Veel te vlug naar zijn zin is hij weer onderaan de heuvel. Jimmy staat al op hem te wachten. Hun sleden achter zich aantrekkend klimmen ze weer naar boven.

Het wordt drukker op de heuvel. Steeds meer kinderen komen aanlopen met hun sleden. Het is een vrolijk gekrioel op de helling en Maarten moet opeens denken aan de platen in het boek over Canada dat vader hem liet zien toen ze nog in Holland waren. Dat was net zo'n heuvel met mensen die op hun sleden naar beneden kwamen glijden.

Op en neer gaan Maarten en Jimmy, telkens weer. Ze kunnen er niet genoeg van krijgen.

"Laten we eens tegelijk naar beneden gaan," stelt Jimmy voor, "zo, met onze sleden vlak naast elkaar".

Maarten knikt. Dat lijkt een leuk spelletje. Ze gaan een eindje verderop, waar het wat minder druk is. Daar klimmen ze op hun sleden. Met een flinke vaart vliegen ze vlak naast elkaar omlaag. Opgetogen kijken ze elkaar aan. Het gaat reusachtig! Maar ze zien geen van beiden het meisje dat, haar slee achter zich aan, moeizaam door de rulle sneeuw de helling opklautert. Opeens zijn ze er al vlakbij.

"Pas op", gilt Jimmy geschrokken.

"Kijk uit", roept Maarten.

Het meisje staat stokstijf. Ze ziet de beide sleden op zich toekomen. Hun wilde vaart doet de sneeuw naar alle kanten stuiven. Ze wil nog haastig uit de weg gaan, maar het is al te laat. Ze glijdt uit

en de sleden raken haar nog net.

Met z'n drieën tuimelen ze in de sneeuw en rollen in een grote wolk een eind naar beneden. Maarten en Jimmy doen zich geen pijn in de zachte sneeuw. Proestend liggen ze in een diepe kuil. Maar het meisje lacht niet. Als ze overeind wil krabbelen merkt ze opeens dat haar been erg pijn doet. Hulpeloos zakt ze terug in de sneeuw. Maarten en Jimmy merken het niet direct. Ze zijn druk bezig ook overeind te komen, en hebben nog steeds doller pret. Pas als ze, zoekend naar hun sleden, om zich heen kijken, zien ze het meisje. Verschrikt lopen ze naar haar toe.

Ze proberen haar overeind te helpen, maar het meisje wijst op haar been.

"Het doet zo'n pijn", klaagt ze.

Maarten en Jimmy kijken elkaar aan. Het meisje kan niet meer lopen, dat begrijpen ze best. Wat moeten ze doen?

"Haar slee", zegt Maarten opeens, "ze kan op haar slee zitten en dan kunnen we haar trekken. Zo kunnen we haar naar huis toe brengen".

Jimmy knikt; dat is een goed plan.

Maarten gaat de drie sleeën opzoeken; Jimmy blijft bij het meisje en vertelt haar wat ze gaan doen. Hij vraagt haar waar ze woont. Gelukkig is het dicht bij. Ze kunnen er gemakkelijk heen lopen.

Als Maarten terugkomt met de sleden, helpen ze haar op haar slee. Dan trekken ze haar voorzichtig naar beneden. Met z'n drieën gaan ze door de straten: Jimmy trekt de slee met het meisje erop en Maarten loopt er naast met de beide andere sleden. Hij kijkt eens goed naar het meisje. Ze heeft lange blonde haren en blauwe ogen, maar haar gezichtje staat verdrietig; ze heeft pijn. Maartens gezicht betreft. Het meisje heeft pijn en het is hun schuld. Als Jimmy en hij niet zo hard van de heuvel af waren komen glijden, zou het ongeluk niet gebeurd zijn. Hij heeft medelijden met het meisje.

"Is het nog ver?", vraagt hij zachtjes. Het meisje draait haar hoofd om en kijkt hem aan.

"Nee", schudt ze, "daar is het, dat groene huis".

Ze wijst op een groot huis dat op de hoek staat van de straat, waar ze lopen. Nu zijn ze er zo. Ze trekken de slee het tuinpad op en

bellen aan. Een meisje van een jaar of achttien doet open. Ze kijkt verbaasd naar de beide vreemde jongens en dan naar haar zusje op de slee.

Jimmy legt haar uit wat er is gebeurd. Maarten staat er stilletjes bij. Hij kijkt eens naar binnen.

Een mevrouw komt aanlopen en... een kleine bruine hond... Maartens ogen worden groot. Die mevrouw..., dat hondje..., die heeft hij eerder gezien. Hij kijkt nog eens goed, maar hij durft niets te zeggen.

De mevrouw komt naar buiten om het meisje te helpen. Maarten en Jimmy helpen mee. Even later staan ze met z'n allen in de gang. "Kom maar even binnen," zegt de mevrouw vriendelijk, "en vertel me dan eens precies wat er is gebeurd".

Maarten en Jimmy volgen haar naar de kamer. Ze zijn een beetje bang. Zou de mevrouw boos zijn als ze hoort hoe het is gegaan? Het was hun schuld. Aarzelend beginnen ze te vertellen. Als ze klaar zijn is het even stil in de kamer. Maar de mevrouw is niet boos.

"Jullie konden het niet helpen", zegt ze eerlijk, "het was een ongeluk".

Dan kijkt ze Maarten aan. Haar ogen glijden onderzoekend over zijn donkere ogen en zijn bruine krullen, die ongehoorzaam uitspringen onder de muts die hij heeft vergeten af te doen. En dan begint ze te lachen.

"Ik heb jou eerder gezien," zegt ze. "Gisteravond, met je vader. Jullie hebben ons geholpen toen onze auto vast zat in de sneeuw. Jullie hebben ons uitgescheept en later geduwd".

Maarten weet het nu ook. Natuurlijk! Dit is dezelfde mevrouw, hetzelfde meisje en hetzelfde bruine hondje. Nu lachen ze allemaal en het hondje begint hard te blaffen bij al dat lawaai. Het meisje wordt op de bank neergelegd, zodat haar zere been languit kan liggen en Maarten en Jimmy moeten nog even blijven. Ze krijgen warme chocolademelk en grote stukken cake. Al gauw praten ze honderduit met het meisje. Ze heet Jennifer en het bruine hondje is van haar en heet Toby. Ze zit in dezelfde klas als Maarten en Jimmy, maar niet op dezelfde school. Er is zoveel te vertellen opeens; ze vergeten alle drie het zere been en ze merken ook niet

dat het buiten begint te schemeren.

Het is Maarten die plotseling opschrikt.

"We moeten naar huis joh", zegt hij tegen Jimmy. "Mijn vader heeft gezegd dat we voor het donker wordt thuis moeten zijn". Haastig schieten ze overeind en dan in hun dikke jekkers en laarzen. Jimmy denkt opeens weer aan het zere been.

"Moet je er mee naar de dokter?" vraagt hij een beetje ongerust. Jennifer begint te lachen.

"Nee hoor," zegt ze vrolijk, "de dokter komt bij mij".

Vragend kijken de beide jongens haar aan. Jennifers moeder lacht ook. Jennifers vader is de dokter, legt ze uit. Zodra hij thuis komt zal hij wel even naar het zere been kijken.

Ze nemen afscheid van Jennifer en haar moeder en natuurlijk ook van Toby, die kwispelstaartend meeloopt naar de voordeur. Ze moeten beloven dat ze gauw eens terug zullen komen. Dat doen ze graag. Ze moeten immers weten hoe het gaat met Jennifers been?

"Het was jullie schuld niet hoor", verzekert Jennifers moeder hun nog eens bij de voordeur, "en jullie hebben haar direct geholpen en naar huis gebracht op haar slee. Jullie zijn twee flinke jongens". Ze krijgen beiden een kleur bij die lof.

Dan valt de deur achter hen toe en door de schemerige straten lopen ze naar huis, hun sleden achter zich aantrekkend. Ze stappen stevig door, het is een flink eind.

Ze komen langs de heuvel, maar er zijn geen kinderen meer met sleden. Die zijn allemaal naar huis. De helling is verlaten, zijn mooie dikke sneeuwlaag helemaal platgedrukt door de vele sleden die er over heen zijn gegaan.

"Het was toch fijn he?" flundert Maarten, "we gaan gauw eens weer".

Jimmy knikt. "En of", zegt hij.

Thuis staat moeder al voor het raam naar hen uit te kijken. Het is helemaal donker nu. Ze loopt vlug naar de deur als ze hen om de hoek van de straat ziet aankomen.

"Wat zijn jullie laat", zegt ze bezorgd.

Maarten en Jimmy kijken elkaar aan. Vader, die ook aan komt lopen ziet het. Hij begrijpt direct dat er wat aan de hand is.

"Wat is er gebeurd", zegt hij, "het is al laat, jullie hadden voor het donker werd thuis moeten zijn".

Eerlijk vertellen Maarten en Jimmy alles. Vader schudt zijn hoofd als het verhaal uit is.

"Natuurlijk was het een ongeluk", zegt hij ook, "maar jullie moeten toch goed uitkijken als je zo hard naar beneden komt vliegen op je sleden. Het is goed afgelopen, het had erger kunnen zijn, maar jullie moeten volgende week maar gauw eens gaan vragen hoe met Jennifer is".

Moeder gaat terug naar de keuken en even later zitten ze met z'n vieren aan tafel voor het avondeten.

Buiten, bij de voordeur, staan de sleden en vlak voor het raam staat de sneeuwman uit te kijken in de straat. Alles is stil en wit. Het is winter in Canada...

Hoofdstuk III

De eerste dagen nadat de sneeuw is gevallen is Maarten zoveel mogelijk buiten. Hij werkt aan het sneeuwhuis, waar vader hem zo nu en dan een handje mee helpt. Het wordt een prachtig huis, waar je bijna rechtop in kunt staan. Maar erg vlug gaat het niet. Maarten is bijna de hele dag naar school en als hij 's middags thuis komt, wordt het al gauw donker. Veel tijd om er aan te werken heeft hij dan niet meer. Maarten wordt er wat ongeduldig van. Maar vader lacht hem uit.

"De sneeuw is nog lang niet weg hoor", zegt hij. "Die blijft nog maanden liggen en er komt vast nog wel een heleboel bij".

Maarten kijkt eens naar de lucht. Die is donker met twinkelende sterrenlichtjes. Van wolken ziet hij geen spoor. Toch krijgt vader gelijk. Een paar dagen later begint het opnieuw te sneeuwen. Met glinsterende ogen kijkt Maarten naar de witte vlokken. Wat zal de heuvel, waar ze zo fijn af kwamen glijden op hun sleden, nu weer mooi worden. Wat zullen ze weer naar beneden kunnen suizen door die verse sneeuw! Hij gaat morgen meteen vragen of Jimmy zaterdag weer komt met zijn slee. Was het maar alvast zover!

Maar, als het eindelijk ophoudt met sneeuwen en de lucht weer blauw is, wordt het verschrikkelijk koud.

Dik ingepakt gaat Maarten naar school. Daar kunnen ze maar even op het schoolplein spelen. De vorst bijt in hun wangen en hun handen en voeten worden ijskoud. Al heel gauw gaan ze naar binnen, naar hun warme lokalen en de rest van de dag moeten ze daar blijven. Zelfs om twaalf uur kunnen ze, nadat ze hun boterhammen op hebben gegeten, niet naar buiten om te spelen. Maarten vindt dat jammer, en kijkt een beetje teleurgesteld.

Maar ze mogen naar de kast achter in het lokaal gaan, en daar uitzoeken. Lezen of tekenen, een puzzel maken of een spelletje doen, er is van alles. En als de juffrouw zegt dat ze, zodra het een beetje minder koud wordt, hun schaatsen mee naar school mogen nemen, vergeet hij zijn teleurstelling helemaal.

's Avonds thuis gaat hij ze direct opzoeken. Ze liggen nog steeds in de doos waarin ze uit Holland zijn gekomen. Voorzichtig pakt Maarten ze eruit. Ze zijn nog bijna nieuw. Hij heeft er maar een enkele keer op gereden; er was niet vaak ijs de laatste winter in Holland.

Een paar dagen later gaan de schaatsen mee naar school. Het is niet meer zo erg koud; de kinderen kunnen wel weer buiten spelen. Op het schoolplein zijn overal kleine ijsbanen gemaakt. De jongens uit de hoogste klas hebben met grote slangen water over het gras gespoten en dat is in de felle kou heel vlug bevroren.

Nu kunnen alle kinderen schaatsen.

Maarten kijkt de hele morgen naar de klok. Wat gaat die langzaam! Hij wil zo vreselijk graag naar buiten!

Om twaalf uur heeft hij in een ommezien zijn boterhammen op; samen met Jimmy rent hij naar buiten.

"Deze is voor ons joh," roept Jimmy, terwijl hij op een glanzend vierkant ijsbaantje wijst, "de kleintjes uit de laagste klassen gaan daar, aan de andere kant en die hele grote is voor de jongens en meisjes uit de hoogste klas".

Even later staan ze op hun schaatsen. Voorzichtig doet Maarten zijn eerste stap. Oei, wat is dat ijs glad.

Hij kijkt naar Jimmy die al weg zwiert. Wat kan die het goed. Er komen meer kinderen uit zijn klas. Al gauw schaatsen ze allemaal vrolijk door elkaar op het ijsbaantje. De juffrouw komt ook naar buiten. Lachend blijft ze staan kijken. Dan ontdekt ze Maarten, die langzaam langs de kant schaatst.

"Goed zo," zegt ze, "je kunt het al aardig Maarten".

"Maar lang niet zo goed als de anderen," zucht Maarten en kijkt afgunstig naar de jongens en meisjes die zo gemakkelijk over het ijs glijden.

De juffrouw lacht weer. "Dat komt omdat ze het iedere winter doen, maandenlang," zegt ze, "er is hier altijd ijs 's winters. Maar jij hebt vast niet iedere winter kunnen schaatsen. Er is lang niet altijd ijs in Holland".

Maarten knikt heftig. Zo is het precies.

"Het geeft niets hoor," troost de juffrouw, "je zult eens zien hoe

vlug je net zo goed leert schaatsen als de jongens en meisjes hier". Ze loopt weer door en Maarten schaatst vastbesloten verder. Hij wil het goed kunnen, net zo goed als Jimmy.

Ze schaatsen nu bijna iedere dag en ze gaan ook weer met hun sleden naar de heuvel. Maar ze vergeten Jennifer niet.

Op een koude wintermiddag, terwijl er alweer sneeuwvlokken uit de grijze wolkenhemel beginnen te vallen, gaan ze samen naar haar toe. Maarten draagt een pakje onder zijn arm. Dat is voor Jennifer. Hij heeft het met moeder voor haar gekocht. Als ze bij het grote groene huis aankomen, is Toby net in de voortuin. Uitgelaten dartelt hij door de sneeuw en hij wordt nog doller, als hij de beide jongens ziet. Luid blaffend vliegt hij op hen toe; zijn korte staartje kwispelt van plezier en de sneeuwvlokken, die in zijn lange haren zitten, vliegen alle kanten uit als hij zijn bruine lijfje in de gekste bochten kronkelt.

Jennifers moeder doet de deur open. Jennifer is in de kamer, maar ze ligt niet meer op de bank. Haar been is alweer bijna beter. Het was gelukkig niet erg. Ze is erg blij dat Maarten en Jimmy haar op komen zoeken.

Maarten geeft haar het pakje. "Dat is voor jou," zegt hij een beetje verlegen.

"Voor mij?" zegt Jennifer ongelovig, terwijl ze het papier begint los te maken. Maarten knikt.

"Van Jimmy en mij samen," zegt hij, "omdat het eigenlijk onze schuld was".

Nieuwsgierig wikkelt Jennifer het papier verder los. Het valt ritse- lend op de vloer, en ze zien geen van drieën dat Toby, die met de jongens mee naar binnen is gekomen, er op af komt en er stiekum mee verdwijnt. Ze kijken alle drie naar het boek dat Jennifer in haar handen houdt.

"O, wat prachtig," roept die opgetogen, "wat een fijn boek".

Ze bekijkt het van alle kanten en loopt er dan mee naar haar moeder die in de keuken is. Maarten en Jimmy kijken om zich heen. Jimmy wil het kleurige papier, dat op de vloer is gevallen, oprapen. Maar er is helemaal geen papier meer! Er ligt niets meer op de vloer. Vreemd! Hij kijkt nog eens goed rond. En dan hoort

hij een zacht knisterend geluid, in een hoekje van de kamer, achter een grote stoel. Nieuwsgierig loopt hij er op af en gluurde om de stoel heen. Dan begint hij te schateren. Want helemaal in het verste hoekje, op de vloer achter de stoel, zit Toby. Om hem heen ligt het papier van het pakje in vele snippers, terwijl Toby druk bezig is ook daarvan nog kleinere te maken.

Als hij Jimmy ziet, houdt hij meteen op. Zijn grote bruine ogen kijken schuldig naar Jimmy; en dan naar Maarten en Jennifer, die ook aan zijn komen lopen toen ze Jimmy zo hoorden lachen. Ze duiken achter de stoel om de rommel op te ruimen en Toby moet naar de keuken, voor straf in zijn mand. Stilletjes sluipt hij weg, zijn korte staartje kwispelt niet meer.

Het wordt een fijne middag. Ze gaan spelletjes doen en praten ondertussen honderd uit. Er is van alles te vertellen. Vooral als Jennifer hoort dat Maarten nog niet zo heel lang geleden uit Holland is gekomen. Holland, daar heeft ze wel eens over gehoord. Dat is een klein land, waar de mensen allemaal op klompen lopen en waar overal tulpen groeien. Maarten en Jimmy moeten daar om lachen.

"Ze lopen niet allemaal op klompen hoor," zegt Maarten, "en er zijn wel veel tulpen, maar niet overal".

Jennifer wil van alles weten over Holland. Ze luistert gretig naar Maartens verhalen. Wat zou ze het graag eens willen zien. Heeft Maarten geen foto's van Holland?

"Natuurlijk", zegt Maarten, "een heleboel". En hij heeft ook boeken waar prachtige platen in staan.

"Kom maar eens kijken", zegt hij.

Dat wil Jennifer dolgraag en het mag direct van haar moeder.

Buiten is het hard gaan sneeuwen, maar de beide jongens en Jennifer merken het niet. Ze hebben ook niet gemerkt dat de wind is opgestoken en het hard is gaan waaien. Pas als het even stil is in de kamer horen ze het geluid van de loeiende wind om het huis. Verwonderd kijken ze elkaar aan. Wat is dat nu? Ze schuiven hun stoelen achteruit en lopen naar het raam. En daar staren ze alle drie ongelovig naar buiten. De hele straat is verdwenen... Ze

kunnen niet verder dan de voortuin zien. In geweldige witte wolken blaast de wind de sneeuw door de straten.

"Een blizzard", zegt Jimmy onthutst.

Niet begrijpend kijkt Maarten hem aan.

"Een hele erge sneeuwstorm", legt Jimmy uit. Hij draait zich met een ruk om. "We moeten meteen naar huis".

Maarten kijkt twijfelachtig naar buiten. Het begint nu ook donker te worden en de grijze wereld buiten wordt nog grijzer en nog kleiner. Ze kunnen het pad naar de voordeur zelfs nauwelijks meer zien.

De kamerdeur gaat open en Jennifers moeder komt binnen. Bezorgd loopt ze ook meteen naar het raam.

"Het is plotseling begonnen," zegt ze, "dit is heel erg".

"We moeten naar huis," zegt Jimmy weer, "dadelijk".

Maar Jennifers moeder schudt haar hoofd. "Nee," zegt ze, "het is al te laat. Hier kunnen jullie niet meer doorheen. Dat is veel te gevaarlijk. Het is bitter koud en in deze storm kun je bijna niets zien. Jullie zouden gemakkelijk de weg kwijt kunnen raken en verdwalen. En dat zou verschrikkelijk zijn in dit weer".

Maarten staat stil te luisteren. Zijn ogen dwalen steeds weer naar buiten. De gierende storm en de wild rondstuivende sneeuw maken hem een beetje bang.

Hoe moet dat nu? Hoe moeten ze nu thuiskomen als naar huis lopen veel te gevaarlijk is? Hij zucht eens diep. Was hij maar weer thuis!

Jennifers moeder raadt zijn gedachten. Ze legt even haar hand op Maartens schouder.

"Jennifers vader zal zo wel thuiskomen," zegt ze, "dan brengt die jullie wel met de auto naar huis. We zullen je moeder even opbellen en het haar vertellen, die is vast ongerust".

Samen met Maarten loopt ze naar de telefoon.

Jennifer en Jimmy blijven bij het raam staan.

Een poos later komt de dokter thuis. Ze hebben hem niet eens zien aankomen met de auto. Opeens loopt er een zwarte gedaante over het tuinpad. Jennifer rent naar de deur. Als hij hoort dat de beide jongens naar huis moeten worden gebracht, draait de dokter zich

meteen weer om.

"We moeten direct gaan," zegt hij, "de storm wordt hoe langer hoe erger".

Maarten en Jimmy pakken zich stevig in en Jennifers moeder komt aandragen met een grote schop en een bezem: die gaan mee in de auto. Ze kunnen dat wel eens nodig hebben nu de sneeuw in zulke hoge bergen wordt opgewaaid. Dan gaan ze met z'n drieën de deur uit.

De felle ijskoude wind grijpt Maarten als hij de eerste stappen op het tuinpad doet. Zijn laarzen zakken diep weg in de sneeuw. Hijgend worstelt hij op tegen de harde wind, die zijn wollen sjaal grijpt en aan zijn warme muts trekt. De dokter is al bij de auto en veegt met grote zwaaien de sneeuw van de voorruit. Maar het helpt niet veel. Bijna direct ligt er een nieuwe laag op de schoongeveegde ramen.

Blij dat ze veilig bij de auto zijn, schuiven Maarten en Jimmy naast Jennifers vader op de voorbank. Maarten kijkt nog eens naar het huis van Jennifer, maar hij kan het al niet eens meer zien. Langzaam rijdt de auto de straat uit. Maar erg ver komen ze niet. Als ze de hoek om willen slaan van een brede drukke straat, is de weg versperd. Dwars over de straat ligt een grote sneeuwbank. Een auto is er in gegleden en ligt half bedolven onder de sneeuw. Jennifers vader stopt. Hij stapt uit om te kijken of hij helpen kan. Even later komt hij terug om de grote schop te halen. Maarten en Jimmy kijken elkaar aan. Ze willen ook graag helpen.

"Er ligt nog een kleinere schop achterin," zegt de dokter als ze het hem vragen, "komen jullie dan maar om de beurt".

Jimmy gaat eerst. Maarten ziet hem verdwijnen in het donker, in de storm. Alleen blijft hij achter in de auto. Hij rilt ondanks zijn warme kleren en probeert door de halfbevroren zijramen naar buiten te kijken. Maar er is niets te zien.

Als Jimmy terug komt is het Maartens beurt. Hij klimt naar buiten en waadt door de sneeuw naar de bijna verdwenen auto. Ijverig begint hij mee te scheppen. Het is zwaar werk en de harde wind en de ijzige kou maken het nog moeilijker. Gelukkig krijgen ze hulp. Er komen meer mannen aan met grote schoppen. Ze

komen uit de huizen in de straat en ook nog uit een paar andere auto's. Maarten schept en schept. Langzaam komt de auto te voorschijn uit de sneeuwbank.

Maar langzaam ook kruipt de kou in Maartens laarzen en in zijn dikke handschoenen. Zijn handen en voeten worden ijskoud. Hij moet even ophouden om uit te rusten; hijgend staat hij in de storm.

Dan opeens is de auto vrij. Ze kunnen ophouden met graven. Glijdend en schuivend rijdt hij weg, terwijl de dokter en Maarten vlug terug lopen naar hun eigen auto. Jennifers vader bergt de schoppen op en Maarten tuimelt naar binnen, blauw van de kou. Ze rijden verder. Gespannen turen Maarten en Jimmy naar buiten. Overal langs de straten liggen auto's die niet verder kunnen. Sommige zijn in de hoge sneeuwbanken langs de trottoirs terecht gekomen, anderen staan bijna midden op de weg. Een grote bus

staat dwars op een kruispunt en kan niet verder. De passagiers komen naar buiten en proberen tevergeefs hem naar de kant te duwen.

Jennifers vader rijdt heel langzaam. Telkens staan ze bijna stil. Een paar keer moeten ze stoppen om de voorruit schoon te maken, omdat ze haast niets meer kunnen zien. Na een lange tijd draaien ze eindelijk de straat in waar Maarten woont. Een zucht van opluchting ontsnapt hem. Gelukkig, ze zijn bijna thuis. Maar in de dichte sneeuwstorm kan hij hun huis nauwelijks vinden. Hij herkent het pas als hij het sneeuwhuis ziet, dat in de tuin staat, dicht bij het trottoir. De jongens klauteren uit de auto en vallen pardoes in een grote berg sneeuw, die langs de weg ligt. De sneeuw schiet over de rand van hun laarzen naar binnen en kruipt in de mouwen van hun dikke jekkers. En de wind blaast de ijskoude vlokken in hun gezichten en halzen. Rillend strompelen ze het tuinpad op. De dokter kijkt hun hoofdschuddend na. Als ze tenslotte veilig in hun warme huis zijn, rijdt de auto weer weg, de wilde nacht in. De rode achterlichten knipperen in een wolk van sneeuw.

Later zitten ze met z'n vieren rond de open haard, waarin een blokkenvuur vrolijk ligt te branden. De wind huilt in de schoorsteen en behaaglijk schuiven de jongens nog wat dichterbij de vlammen. De warmte doet hun de kou en de storm vergeten. Maartens vader heeft naar Jimmy's ouders gebeld. Jimmy gaat niet naar huis vanavond. Ze kunnen hem onmogelijk nog weg brengen door de storm. Hij woont veel te ver weg. Nu blijft hij vannacht bij Maarten slapen. Dat vinden beide jongens reuze fijn.

"Mogen we samen op mijn kamer slapen mam?" bedelt Maarten. Moeder glimlacht. "Natuurlijk," zegt ze, "we zullen er straks een bed voor Jimmy bijzetten. Dat kan best, er is ruimte genoeg". Als ze alles heeft klaar gemaakt en terug komt in de kamer, is het bedtijd voor Maarten en Jimmy. Ze verdwijnen naar Maartens kamer.

Onder het uitkleden ziet Maarten opeens de brief op zijn tafel liggen. Die heeft hij een paar dagen geleden gekregen van de kinderen uit zijn klas in Holland. Trouw schrijven ze hem over

alles wat er gebeurt in hun klas. En even trouw schrijft Maarten terug. Hij pakt de brief op en kijkt er naar. Nu is het zijn beurt weer om te schrijven. Wat heeft hij weer veel te vertellen.

Hoofdstuk IV

De storm is voorbij en Jimmy is weer terug in zijn eigen huis. Vader en Maarten hebben heel hard gewerkt om de bergen sneeuw van het tuinpad te scheppen en het trottoir schoon te maken. Nu ligt er langs het pad en het trottoir aan beide kanten een muur van sneeuw. Maarten kan er maar nauwelijks overheen kijken. De sneeuwman en het sneeuwhuis zijn ook gegroeid. Het dikke pak sneeuw heeft ze plotseling veel groter gemaakt. Maarten moet er om lachen terwijl hij er naar staat te kijken. De sneeuwman ziet er zo grappig uit, met de nieuwe sneeuwlaag boven op zijn zwarte hoed. Het lijkt wel of hij een beetje staat te zuchten onder die zware last, denkt Maarten. Zijn glinsterende oogjes zijn ook bijna verdwenen. Hij wil naar de sneeuwman toelopen, maar de voordeur gaat open en moeder komt naar buiten. Het is tijd om naar school te gaan.

Een paar dagen later als ze op een avond met z'n drieën rond de tafel zitten voor het avondeten vraagt moeder: "Maarten over een paar weken ben je jarig. Wat zou je graag voor je verjaardag willen hebben?"

Maarten, die met smaak zit te eten, kijkt op. Zijn vork, op weg naar zijn mond, blijft in de lucht hangen. Hij weet het meteen: "Ski's", zegt hij beslist.

Vader begint te lachen. "Daar hoefde je niet lang over te denken," zegt hij vrolijk, "hoe kom je daarbij?"

"Van Jimmy," legt Maarten uit, "hij heeft ze ook. En Peter ook, en zijn vader en moeder ook".

"Ski's", zegt vader nadenkend, "geen gek idee met al die sneeuw hier".

"O, ze gebruiken ze niet hier in de stad", zegt Maarten haastig, "tenminste niet vaak. Ze gaan er mee naar de bergen".

Nu vergeten ze alle drie hun eten. Vader en moeder luisteren aandachtig als Maarten hun vertelt wat hij van Jimmy heeft gehoord over skiën in de bergen.

"Ze gaan dikwijls", zegt hij, "bijna iedere zaterdag. Ze gaan al vroeg met de auto weg en ze nemen van alles mee. Thermosflessen met koffie en warme soep. En broodjes en fruit en chocoladerepen. Dat gaat allemaal in hun rugzakken, net als in de zomer, als ze gaan wandelen in de bergen. En dan gaan ze op hun ski's de bergpaden op, of de bossen in. De hele dag".

Het is even stil als Maarten zwijgt. Vader en moeder kijken elkaar aan. Ze lachen een beetje.

Maarten gaat weer verder met zijn eten. Het is bijna koud geworden, maar hij proeft het nauwelijks. Hoe vaak heeft Jimmy hem al niet over skiën verteld en hoe fijn dat is. Wat wil hij het graag leren en dan ook de bergen in gaan. Hij mag misschien wel eens met Jimmy mee, net als in de zomer toen ze gingen kamperen.

Maar dan moet hij eerst ski's hebben en skistokken en skischoenen en...

"Dus je wilt graag ski's hebben," zegt vaders stem in de stilte. Maarten kijkt weer op van zijn bord. Zijn ogen glinsteren. "En of", zegt hij uit de grond van zijn hart.

Maarten kan nu bijna niet wachten tot zijn verjaardag. Vol spanning kijkt hij uit naar die dag. Vaak praat hij er over met Jimmy en samen maken ze plannen.

"Als je ze krijgt" zegt Jimmy, "dan gaan we eerst naar het park hier in de buurt. Daar kun je het leren, er ligt genoeg sneeuw. En er zijn zelfs een paar heuveltjes waarvan je naar beneden kunt skiën. Misschien kun je dan in de kerstvakantie al wel eens een keer met ons mee. Dan gaan we dikwijls".

Nu telt Maarten de dagen. Maar hij hoeft gelukkig niet meer zo heel lang te wachten.

Op de zaterdag er voor zegt vader: "Vandaag gaan we je verjaardagsgeschenk kopen, Maarten. En je moet zelf mee".

Maarten, die juist op weg was naar zijn kamer, blijft stokstijf staan, midden in de keuken.

"Waar", vraagt hij ademloos. Vader lacht.

"Dat vertel ik je nog niet. Dat is een verrassing. Ga je maar gauw aankleden".

Dat hoeft vader geen twee keer te zeggen. Maarten is al weg. In

een ommezien is hij terug, kant en klaar.

Ze rijden door de drukke straten en stoppen bij een grote winkel. Maarten drukt zijn neus tegen de ruiten van auto. Wat ligt er in de etalage van die winkel? Hij tuurt en tuurt... Ziet hij daar ski's? Ongeduldig rukt hij het portier open, zodra de auto stil staat. Hij rent naar de winkel en, ja hoor. Voor de ramen staan ski's en skistokken, skischoenen en rugzakken. Verrukt draait Maarten zich om. Achter vader en moeder aan gaat hij de winkel binnen. Daar kijkt hij zijn ogen uit. Er is van alles te koop. Ski's en skistokken, maar ook warme truien en dikke handschoenen. Vrolijke mutsen en kleurige jekkers.

Een vriendelijke meneer komt hen helpen. Maarten moet passen. Eerst schoenen, dan ski's en tenslotte de stokken. Als ze alles hebben uitgezocht, wordt alles bijelkaar in een hoek gezet. Volgende week kunnen ze het ophalen. Maarten kijkt een beetje teleurgesteld. Hij had alles het liefst meteen mee naar huis genomen. De meneer glimlacht om Maartens beteuterde gezicht.

"De ski's moeten nog voor jou in orde worden gemaakt", zegt hij, "zo kun je er niet op skiën".

"En je verjaardag is vrijdag pas," vult moeder aan.

"Zo lang moet je nog op je cadeau wachten". Maarten knikt. Moeder heeft gelijk. Maar hij zou zo dolgraag direct zijn nieuwe ski's gaan proberen!

's Maandags op school vertelt hij dadelijk alles aan Jimmy. Die vindt het geweldig. "We gaan meteen zaterdag naar het park joh," zegt hij, "ik breng mijn ski's ook mee".

Druk pratend schuiven ze in hun banken. De juffrouw komt binnen en gaat voor de klas staan. Het wordt heel stil nu, alle kinderen kijken haar aan. Alle kinderen... behalve Maarten en Jimmy. Die zitten, half omgekeerd in hun banken, nog steeds met elkaar te praten. De juffrouw wacht geduldig. Maarten en Jimmy gaan rustig door. Ze hebben de juffrouw niet eens zien binnenkomen. De juffrouw wacht nog even en tikt dan op de voorste bank. Dat helpt... Verschrikt draaien Maarten en Jimmy zich om.

"Jullie hadden heel wat te praten," plaagt de juffrouw, "mogen wij het ook weten of was het een geheim?"

De jongens aarzelen even. Maar de juffrouw mag het eigenlijk best weten. Het is immers geen geheim.

En dan vertelt Jimmy dat Maarten vrijdag jarig is en Maarten vertelt van het cadeau dat hij gaat krijgen.

De juffrouw vindt het reusachtig. "Skis, zegt ze. "op je allereerste verjaardag in Canada. Jij boft zeg".

Dan wordt het weer stil in de klas. Ze vouwen allemaal hun handen en sluiten hun ogen. De nieuwe schooldag gaat beginnen.

De dagen gaan langzaam voorbij, maar het wordt toch vrijdag. Het is nog vroeg, veel vroeger dan anders, als Maarten de kamer binnen komt. Maar hij kon het in bed niet langer uit houden. Verrukt kijkt hij naar de ski's. Daar staan ze, tegen de muur, lang en glimmend. De schoenen staan er vlakbij op de grond, en de stokken aan de andere kant. Voorzichtig betast hij de ski's. Wat zijn ze fijn glad. En de schoenen gaat hij meteen passen.

"Ik zie dat je je cadeau al gevonden hebt", lacht vaders stem vanuit de deuropening. Maarten draait zich om, zijn ogen stralen.

"Je zou ze zeker het liefst dadelijk gaan proberen he?", vraagt moeder die ook de kamer is binnengekomen. Maarten knikt. Dat zou hij zeker. Maar dat kan niet. Hij moet naar school. Jammer.

"Morgen," troost moeder. "Dan is het zaterdag en hoef je niet naar school".

Maarten knikt weer. Morgen gaat hij het proberen. Vast en zeker. Dat heeft hij immers al met Jimmy afgesproken.

De volgende dag gaan ze samen naar het park. Jimmy heeft zijn ski's ook meegenomen, zoals hij Maarten had beloofd. Hij laat Maarten precies zien hoe het moet. Behoedzaam doet Maarten de eerste stappen. De ski's glijden over de zachte sneeuw. Dat gaat fijn. Weer doet hij een paar stappen. Jimmy knikt goedkeurend. Langzaam glijden ze samen verder. Na een poosje komt vader eens kijken. Trots laat Maarten hem zien wat hij al kan. Zijn ski's schuiven over de sneeuw; zijn stokken maken mooie rondjes langs de skisporen. Vader knikt hem toe.

"Jij leert het wel Maarten," zegt hij "ga zo maar door".

Maarten doet erg zijn best. Hij wil het vader goed laten zien.

Triomfantelijk zwaait hij met zijn skistok naar zijn vader. Hij zal wel eens even...

Zijn ene ski begint onder hem weg te glijden en dan de andere. Tevergeefs probeert Maarten zijn evenwicht te bewaren. Wild zwaait hij nu met zijn stokken om zich heen en... boem; met een doffe plof valt hij in de sneeuw. Hij maakt meteen een diepe kuil. Radeloos ligt hij erin te zwaaien. Armen en benen, ski's en skistokken, alles kronkelt door elkaar. Jimmy schatert van plezier en vader staat ook luid te lachen. Maarten probeert overeind te krabbelen, hij heeft zich geen pijn gedaan; daarvoor is de sneeuw veel te zacht en veel te diep. Maar overeind komen met lange ski's aan je voeten en skistokken in je handen is niet gemakkelijk. Telkens weer mislukt het. Tenslotte geeft hij het op. Met een zucht laat hij zich achterover zakken in de diepe kuil.

Hulpeloos kijkt hij naar de lachende gezichten van Jimmy en zijn vader. Die krijgen medelijden.

"Ik zal je wel helpen hoor", zegt Jimmy trouwhartig en komt dichterbij. Vader komt ook een handje helpen en samen trekken ze Maarten uit de kuil en zetten hem overeind.

Als hij rechtop staat merkt hij dat hij van onder tot boven onder de sneeuw zit. Zelfs zijn bruine krullen zijn wit, want zijn muts is afgevallen. Die ligt nog in de kuil. Vader raapt hem op en geeft hem aan Maarten terug. Die schudt de sneeuw uit zijn haren en zet hem weer op. Dan ontdekt hij opeens zijn moeder die aan komt lopen door het park. Ze komt ook eens even kijken. Diep stapt ze met haar hoge laarzen door de sneeuw.

"Kom mee joh," zegt Jimmy, "we gaan haar tegemoet".

Toch wat voorzichtiger nu gaat Maarten achter hem aan. Moeder blijft stil staan als ze hen ziet aankomen. Vol verbazing slaat ze haar handen in elkaar.

"Nee maar," zegt ze vol bewondering, "het gaat al goed Maarten".

"Heel goed", plaagt vader, die achter hen aankomt, "en het vallen gaat nog beter, hè Maarten?"

Ze lachen allemaal en Maarten vertelt zijn moeder natuurlijk over de diepe kuil waar hij bijna niet meer uit kon komen. Moeder kijkt eens naar de lange ski's en de grote stokken. Ze begrijpt best dat

dat niet gemakkelijk is. Dan gaan vader en moeder weer weg en Maarten en Jimmy skiën verder door het park. Jimmy laat Maarten zien hoe hij overeind moet komen als hij is gevallen en Maarten probeert het zo goed mogelijk na te doen. Eerst lukt het niet erg, maar na een paar keer gaat het beter.

Ze vinden een laag heuveltje, midden in het park, en glijden daar op hun ski's vanaf. Dat gaat reuze fijn, vindt Maarten. Nog fijner dan op zijn slee. Steeds opnieuw klimmen ze naar boven en telkens weer glijden ze naar beneden.

Heel de dag blijven ze in het park. Ze gaan alleen even naar huis om een boterham te eten. Maar zodra dat gebeurd is, gaan ze weer terug en als ze dan op weg zijn naar het heuveltje, komt er van de andere kant een meisje aanskiën. Ze heeft een rode muts op haar blonde haren en een klein bruin hondje danst uitgelaten om haar heen.

"Jennifer", roept Jimmy.

Jennifer kijkt op en begint te wuiven als ze de beide jongens ziet. Vlug komt ze op hen toe. Maar Toby is nog vlugger. Hij rent door de sneeuw zo hard hij kan. Luid blaffend blijft hij bij Maarten en Jimmy staan.

"Ik wist niet dat jij al ski's had," zegt Jennifer met ogen rond van verbazing als ze Maartens ski's ziet.

"Gisteren gekregen", zegt hij trots, "op mijn verjaardag".

Ze gaan met z'n drieën het heuveltje op. Vol bewondering kijkt Maarten Jennifer na als ze naar beneden glijdt.

Wat kan ze het goed en wat gaat ze vlug. Zo vlug durft hij het zelf nog lang niet. Hij zegt dat tegen haar als hij ook beneden is. Maar Jennifer lacht hem uit.

"Je leert het zo", zegt ze, "heus. En je...".

Ze stopt opeens. Er stoot iets tegen haar heen. Ze kijkt naar beneden en begint te lachen. Toby staat naast haar, een stuk ijs in zijn bek. Smekend kijken zijn bruine hondenogen haar aan. Ze begrijpt meteen wat hij wil. Terwijl ze zich bukt legt Toby het stuk ijs vlak voor haar voeten neer. Vol verwachting loopt hij alvast een eindje weg. Jennifer raapt het stuk ijs op en gooit het zo ver mogelijk weg. Toby vliegt er achteraan. Snuffelend gaat hij dan door de sneeuw, net zo lang tot hij het stuk ijs heeft terug gevon-

den. Vliegensvlug holt hij er mee terug en legt het vlak voor Jennifers schoenen weer neer. Zijn kleine staartje kwispelt van plezier. Het wordt een heerlijk spelletje. Heen en weer holt Toby, terwijl Jennifer, Maarten en Jimmy het stuk ijs steeds verder weg gooien. Soms is de sneeuw zo diep dat Toby er in verdwijnt en soms glijden zijn korte pootjes op gladde stukken zo erg uit dat hij een heel eind weg zwiert. Maar steeds komt hij terug, het stuk ijs triomfantelijk in zijn bek. Tot er tenslotte bijna niets meer van over is en het laatste stukje in allemaal nog kleinere stukjes uit elkaar valt.

De beide jongens en Jennifer gaan terug naar het heuveltje en Toby gaat op zoek naar een nieuw stuk ijs. Maar als hij weer een stuk gevonden heeft en het spelletje opnieuw beginnen wil, zegt Jennifer: "Nee Toby, niet meer. We willen nu skiën".

Teleurgesteld druipt Toby af. Het was juist zo'n fijn spelletje.

Het is al laat in de middag als de ski's eindelijk af gaan. Met z'n drieën lopen ze naar Maartens huis. Jennifer gaat ook nog even mee naar binnen. Ze wil zo graag foto's van Holland zien. Maarten haalt ze op en op de vloer, vlak voor de warme open haard, bekijken ze de foto's.

"We hebben ook nog boeken met platen", herinnert Maarten zich opeens. Even later komt hij terug uit zijn kamer met een dik boek. Jennifer kijkt haar ogen uit. Wat een prachtige platen zijn het en wat zijn het er veel. Veel te vlug naar haar zin stopt de auto van haar moeder voor het huis om haar op te halen. Toby, die snuffelend door het vreemde huis heeft gelopen, komt bij haar staan, zijn kopje een beetje scheef. Jennifer knuffelt hem even en zegt: "Ja hoor, we gaan naar huis, kom maar".

Ze klapt het boek dicht.

"Je mag het wel mee naar huis nemen hoor", zegt vader die ook binnen is gekomen. Verrast kijkt Jennifer op. Dat wil ze graag. Ze heeft de mooie platen nog lang niet allemaal bekeken. Maarten wikkelt het boek voor haar in een stuk papier.

Samen wuiven de jongens haar na als ze naar de auto loopt, Toby rent blaffend achter haar aan en wipt behendig langs haar heen de auto in.

Moeder komt bij Maarten en Jimmy staan.

“Wat een leuk hondje”, zegt ze lachend. Maarten kijkt haar eens aan. Hij zou best zo’n hondje willen hebben. Moeder raadt zijn gedachten.

“Wie weet”, zegt ze geheimzinnig.

Er draait weer een auto de straat in. Hij stopt voor het huis. Het is Peter, die Jimmy komt halen.

Alleen blijft Maarten achter bij het brede raam. Hij kijkt naar zijn ski’s, die nog bij de voordeur staan. Dikke klonten sneeuw plakken op de smalle latten. De skistokken staan er netjes naast. Maarten zucht tevreden. Skiën is geweldig en hij kan het al een beetje.

Hoofdstuk V

Wat gaan de dagen en weken nu vlug voorbij. Er is zo veel te doen, nu er volop sneeuw en ijs is. Maarten komt tijd te kort.

Maar hij vergeet toch niet om de brief te schrijven aan de kinderen uit zijn klas in Holland. Het wordt weer een hele lange. Op school zegt de juffrouw dat het tijd wordt dat ze allemaal weer eens gaan schrijven. Zo nu en dan schrijven de kinderen uit Maartens klas in Canada allemaal een brief. Al die brieven gaan met elkaar in een grote enveloppe naar de kinderen uit Maartens klas in Holland. En die schrijven ook terug. Allemaal. Als die grote enveloppe bij Maarten in de brievenbus valt, neemt hij hem zo gauw mogelijk mee naar school en daar leest de juffrouw alle brieven voor omdat de Canadese kinderen ze niet zelf kunnen lezen. Maar de juffrouw kent Hollands en kan ze gemakkelijk vertalen. Zo hoort Maarten nog veel over zijn oude school in Holland. Over de meester die zo fijn vertellen kan en over Koen, zijn vriendje, die vlak bij hem woonde in dezelfde laan. Ze liepen altijd samen naar school en ook weer naar huis. Ze speelden ook altijd samen; bij Koen thuis, of bij Maarten. En als het mooi weer was buiten, in de stille laan. Koen vindt het niet leuk dat Maarten naar Canada is gegaan. Hij moet nu altijd alleen naar school lopen en hij kan nooit meer fijn met Maarten voetballen.

De brief van Maarten aan de kinderen uit zijn klas wordt gepost en begint zijn lange reis naar Holland. En Maarten oefent geduldig op zijn schaatsen en zijn ski's. Hij wil het allebei zo vlug mogelijk goed leren. Zodra hij goed genoeg kan schaatsen mag hij meedoen met de jongens van zijn klas, als ze ijshockey spelen. Dat vindt Maarten een prachtig spel. Hij kijkt er dolgraag naar als ze het spelen. Vooral als de jongens uit de hoogste klas het doen. Wat schieten ze over het ijs! De lange stokken vliegen voortdurend heen en weer. Daar zou hij graag aan mee willen doen. En hij wil ook zo erg graag met Jimmy mee als die naar de bergen gaat met zijn

vader en moeder om te skiën. Hij heeft nog een boel te leren!

Op een zaterdagmorgen, als hij weer klaar staat om naar het park te gaan, zegt vader:

"Maarten, moeder en ik moeten straks even weg. Maar het zal wel niet zo heel lang duren. Als we terug zijn komen we wel even bij jullie kijken in het park".

Maarten, die op Jimmy staat te wachten, knikt afwezig. Hij is net bezig zijn skischoenen vast te rijgen en hoort maar half wat vader zegt. Even later is hij al met Jimmy op weg naar het park. Er is weer nieuwe sneeuw gevallen, en ze glijden heerlijk op hun ski's over het zachte sneeuwdek en ze zijn nog druk bezig het heuveltje op te klimmen en weer af te glijden, als de auto van Maartens vader bij het park stopt. Maarten en Jimmy zien het niet. Het heuveltje is aan de andere kant. Ze zien ook niet dat er twee paar ski's boven op de auto in een nieuw skirek liggen.

Maarten en Jimmy skiën het heuveltje af. Wat gaat het weer fijn! De wind suist om hun oren en trekt aan hun sjaals. Ze zouden zo wel altijd door willen gaan. Veel te vlug zijn ze beneden. Even staan ze stil, onder aan de heuvel. Maarten kijkt om zich heen. Het is niet druk in het park. Er zijn geen andere mensen. Of toch? In de verte komen er twee aan. Ze gaan heel langzaam. Maarten ziet ze dichterbij komen. Zouden ze ook naar het heuveltje gaan? Hij kijkt eens goed.

Zijn ogen worden groot van verbazing. Hij staat doodstil en tuurt naar de twee skiërs. Dat zijn... dat zijn...

Hij geeft Jimmy, die vlak naast hem staat, opeens een flinke duw, zodat die bijna zijn evenwicht verliest en voorover duikelt en roept: "Kijk eens!"

"Waar"? vraagt Jimmy verbouwereerd. Door de duw is zijn skistok uit zijn handen geglipt en in de sneeuw gevallen. Diep is hij erin weg gezonken en Jimmy kan hem maar met moeite terug vinden.

"Daar", roept Maarten, "kijk dan".

Met zijn skistok wijst hij naar de twee mensen. Nu is het Jimmy's beurt om verbaasd te kijken. "Maar.. dat.. zijn.. dat.." hakkelt hij.

"Mijn vader en moeder", zegt Maarten verrukt, "op ski's!"

Hij is meteen weg, zijn ouders tegemoet. Die blijven lachend staan en wuiven ook met hun stokken.

"Wel, wat zeg je er van?", vraagt vader, als Maarten even later voor hem staat. Maarten straalt van plezier.

"Geweldig", glundert hij.

"We hebben ze net opgehaald," zegt moeder. "We hebben ze vorige week gekocht, op een middag toen jij op school was. We wilden je verrassen".

Jimmy is er ook bij komen staan. Zijn blauwe ogen lachen in zijn sproetengezicht.

"Nu kunnen we allemaal met elkaar naar de bergen", zegt hij voldaan.

Vader lacht. "Wij moeten het eerst ook nog leren hoor", zegt hij "het zal nog wel even duren voor het zover is. Maar we zullen erg ons best doen, net als Maarten".

En dan skiën ze met z'n vieren in het park. De zon schijnt en de lucht is blauw en in de verte staan de bergen, sneeuwwit nu. Zo nu en dan kijkt Maarten er naar.

"Straks", denkt hij "over een poosje, als we het allemaal goed kunnen..." en onverdroten klimt hij opnieuw het heuveltje op.

Een paar dagen later, als Maarten op een middag thuis komt uit school, ligt er een enveloppe op de tafel.

Het is een dunne blauwe enveloppe met een rood en blauwe rand.

"Een brief uit Holland," denkt Maarten, terwijl hij zijn schoolboeken neer laat ploffen op de tafel.

Even kijkt hij naar de luchtpostenveloppe. Dan verdwijnt hij naar zijn kamer om een boek op te halen.

Als hij terugkomt zit moeder bij de tafel. Haar gezicht is ernstig, haar ogen staan bezorgd. Telkens dwalen ze naar de blauwe enveloppe. Terwijl ze Maarten een kop thee inschenkt luistert ze naar zijn stem, die opgewekt vertelt wat er op school is gebeurd die dag. Als Maarten even zwijgt om zijn thee op te drinken, pakt ze langzaam de brief van de tafel. Maarten ziet het. Vragend kijkt hij zijn moeder aan.

"Die brief is net gekomen," zegt moeder zacht, "uit Holland. Hij is van de moeder van Koen".

"De moeder van Koen?" vraagt Maarten verwonderd.

"Het is slecht nieuws", gaat moeder verder, "er is een ongeluk gebeurd. Koen ligt in het ziekenhuis".

Het wordt heel stil in de kamer. Geschrokken staart Maarten zijn moeder aan. Koen... zijn vriendje... in het ziekenhuis... een ongeluk...

"Wa...wat... is er ge.. beurd?" stamelt hij.

"Het is gebeurd toen hij op een morgen uit school kwam", antwoordt moeder, "bij het oversteken van een drukke straat is hij door een auto aangereden".

Nu wordt het nog stiller in de kamer. Alleen de grote klok aan de muur maakt geluid. Langzaam tikt hij de seconden weg.

Bang kijkt Maarten naar de blauwe brief; en dan naar zijn moeder.

"Is het... is het erg?" vraagt hij aarzelend.

Moeder knikt stil. "Heel erg", zegt ze zacht.

Roerloos zit Maarten bij de tafel. De school en zijn boeken zijn vergeten. Koen en het is heel erg...

Hij denkt aan de weg naar school, die ze altijd samen liepen. En aan de drukke straat die ze dan over moesten steken. Daar is het gebeurd.

"Er mag niemand bij hem", vervolgt moeder, "alleen zijn vader en moeder".

Hulpeloos kijkt Maarten zijn moeder aan. Hij kan het bijna niet geloven. Het is zo erg.

En hij kan niets voor zijn vriendje doen. Het is alsof moeder zijn gedachten raadt.

"We kunnen maar één ding voor hem doen, Maarten," zegt ze.

Niet begrijpend kijkt Maarten zijn moeder aan. Maar dan weet hij het opeens.

"We kunnen voor hem bidden, hè Maarten?"

Maarten knikt. Koen is ver weg, in een ander land. Maar de Heer kan ook daar voor hem zorgen, dat weet Maarten wel.

"Zul je het niet vergeten?" vraagt moeder ernstig. Zwijgend schudt Maarten zijn hoofd. Stil staart hij naar buiten, naar de witte sneeuwwereld. Maar de sneeuwman met zijn zwarte hoed en het sneeuwhuis vlak bij het trottoir ziet hij niet.

De volgende dag vertelt hij het meteen aan de juffrouw. Haar vrolijke gezicht betreft.

”Dit is heel erg”, zegt ze zacht. Maarten heeft haar vaak over Koen verteld. En de kinderen uit zijn klas ook. Ze weten allemaal dat hij Maartens vriendje is en de juffrouw heeft zijn brieven ook altijd voorgelezen als de grote enveloppe kwam met de brieven van de kinderen uit Maartens klas in Holland. Als de jongens en meisjes allemaal in hun banken zitten, gaat de juffrouw voor de klas staan. Net als altijd. Maar ze maakt geen grapjes en haar ogen lachen niet. Ze vertelt de kinderen over Koen. Ze luisteren stil en ze begrijpen dat het heel erg is. En dan, als de juffrouw alles heeft verteld, vouwen ze hun handen en sluiten hun ogen. En de juffrouw bidt. Maarten luistert naar haar stem in het stille lokaal. De juffrouw bidt voor Koen. Voor Koen, die in het ziekenhuis ligt en zo heel veel pijn heeft. Ze vraagt of de Heer bij hem wil zijn en voor hem wil zorgen. En ook of de Heer hem weer beter wil maken. Dan gaan ze zingen en daarna vertelt de juffrouw een verhaal uit de Bijbel. Het gaat over de Here Jezus en hoe Hij de zieke mensen, die bij Hem kwamen, hielp en genas. Op een dag kwam een man die verlamd was bij de Here Jezus. Hij kon zelf niet lopen, zijn vrienden brachten hem en droegen hem naar de Heer. Maar er stonden zoveel mensen rond de Heer, dat ze niet bij Hem konden komen. Toen klommen ze op het dak van het huis waar de Here Jezus was en maakten een opening in de tegels. Door die opening lieten ze hem zakken, tot vlak voor de voeten van de Heer. Ze geloofden vast en zeker dat die hem beter kon maken. Toen de Here Jezus de verlamde man zag, zei hij dat zijn zonden vergeven waren en toen Hij zag dat de farizeeën en schriftgeleerden hem niet geloofden, zei Hij ook tegen de verlamde man dat hij op moest staan en naar huis gaan. De verlamde man deed het meteen. Hij was beter! De Here Jezus had hem zijn zonden vergeven en hem genezen.

Maarten luistert aandachtig naar het bijbelverhaal. Hij denkt aan Koen. Stel je voor dat ze hem naar de Here Jezus konden brengen, net zoals die verlamde man. En dat de Heer hem dan beter maakte, zodat hij meteen naar huis kon. Hij zucht verdrietig. Dat kan niet meer. Dat kon alleen toen de Heer op aarde was, zo heel

lang geleden. Maar we kunnen het Hem nog wel vragen, weet Maarten. En Hij kan Koen ook nog wel beter maken, al is Hij dan ook niet meer op aarde zoals toen.

Hij kijkt op. De juffrouw staat naast zijn bank. Ze heeft een stapel schriften in haar handen. Die geeft ze aan Maarten om uit te delen. Als hij opstaat legt ze even haar hand op zijn schouder. En ze knikt hem toe. Ze begrijpt wel waar aan Maarten denkt.

De dagen gaan voorbij. Ze praten allemaal dikwijls over Koen en ze wachten op een blauwe luchtpostenveloppe met een rood en blauwe rand, die hun komt vertellen hoe het met hem is. Maar als Maarten op een middag uit school thuis komt, ligt er op de tafel een vreemde witte enveloppe. Een witte enveloppe met een hollandse postzegel erop en een smalle zwarte rand er om heen.

Geschrokken kijkt Maarten naar zijn moeder, die juist de kamer binnen komt. Ze heeft gehuild; dat ziet hij meteen.

Nu wordt Maarten heel erg bang. Moeder die gehuild heeft, de witte enveloppe met de zwarte rand.... Zou...

Hij durft niet verder te denken. Angstig staat hij bij de tafel en staart zijn moeder met grote ogen aan. Die knikt.

"Ja Maarten", zegt ze zacht, "Koen is overleden. De kaart is met de post gekomen".

Ze pakt de enveloppe en haalt er een witte kaart uit. Die heeft ook een smalle zwarte rand, net als de enveloppe. Ze geeft hem aan Maarten. Daar staat het. Koen is gestorven.

Langzaam legt Maarten de kaart weer op de tafel neer. Zijn keel voelt zo vreemd en achter zijn ogen prikken de tranen. Koen die weg is, voorgoed, die hij nooit meer terug zal zien.

Het wordt een verdrietige avond. Als vader thuis komt zitten ze met z'n drieën rond de tafel voor het avondeten. Maar ze hebben geen honger. Lusteloos prikt Maarten met zijn vork in het eten op zijn bord. Hij moet steeds aan Koen denken. Als hij over een paar jaar terug gaat naar Holland, zal Koen er niet meer zijn, en er zullen ook nooit meer brieven van hem komen.

Een traan rolt over zijn wangen en nog één, zijn vork valt kletterend op zijn bord.

Vader ziet het. Hij strijkt Maarten even over zijn donkere haar.

"Maarten", vraagt hij dan zacht, "heb je de rouwkaart van Koen goed gelezen?"

Maarten kijkt op. Wat bedoelt vader?

"Heb je wel gezien wat er nog meer op die kaart stond?" vraagt vader weer.

Vragend kijkt Maarten hem aan. Hij begrijpt zijn vader niet goed. "Er stond in die kaart dat Koen is overleden", gaat vader verder, "maar er stond ook nog wat anders. Er stond dat Koen naar de hemel is gegaan en dat hij nu bij de Here Jezus is".

Nu begrijpt Maarten het.

"Natuurlijk zijn we verdrietig omdat Koen er niet meer is", vervolgt vader, "maar we kunnen toch ook blij zijn. Want Koen is nu bij de Here Jezus, en daar zal hij nooit meer verdriet hebben of pijn".

Maarten knikt. Hij weet dat vader gelijk heeft. Onhandig strijkt hij over zijn wangen en pakt zijn vork weer op. Moeder knikt hem toe. Haar ogen zijn niet verdrietig meer. Ze zijn blij.

De volgende morgen, op school, gaat Maarten zodra hij binnen komt naar de juffrouw toe. Hij vertelt haar van Koen en geeft haar de witte enveloppe met de zwarte rand. Het is heel stil in de klas als de juffrouw de kaart uit de enveloppe haalt. Langzaam glijden haar ogen over de regels. Dan legt ze de kaart behoedzaam op haar bureautje. Zacht vertelt ze de kinderen dat Koen overleden is.

Als het tijd is voor het Bijbelverhaal, gaat de juffrouw op de voorste bank zitten.

"Vandaag ga ik jullie vertellen uit de bijbel", zegt ze, "maar het is niet een verhaal over de Here Jezus, toen Hij op aarde was. We hebben vanmorgen gehoord dat Koen gestorven is. Hij is niet langer hier bij ons; hij is naar de hemel gegaan. En daarom ga ik jullie daar vanmorgen over vertellen".

Dan vertelt ze. Over de hemel waar de Here Jezus is en waar alle mensen die in Hem geloofden bij Hem mogen wonen. Waar geen verdriet is en geen ziekte en geen pijn. Net zoals vader zei, denkt Maarten en verschuift wat in zijn bank. Gespannen luistert hij. De

juffrouw vertelt ook dat de Here Jezus eens terug zal komen en dat Hij dan aan alle mensen zal vragen wat ze hebben gedaan. En dat degenen die in Hem geloofden dan met Hem mee mogen en met Hem mogen leven in een nieuwe hemel en op een nieuwe aarde. Dat er een prachtige stad zal zijn, het nieuwe Jeruzalem en dat die stad poorten van parels zal hebben en straten van goud. En in die nieuwe hemel en op die nieuwe aarde zal alles mooi en goed zijn. Er zal geen zonde meer zijn en geen ziekte en geen rouw. Daar zullen de mensen gelukkig zijn, en daar zal de Heer bij hen zijn, voor altijd.

Dan gaan ze zingen. En Maarten zingt mee. Ze zingen van de hemel waar het zo mooi en goed is. En waar ook zoveel kinderen zijn.

Weer denkt Maarten aan Koen. Maar hij is niet verdrietig meer. Koen is bij de Here Jezus en hij mag wonen in zijn hemel.

Hoofdstuk VI

De dagen worden korter en hoe langer hoe donkerder.

"De donkerste dagen van het jaar", zegt moeder, "nu zal het gauw Kerstfeest zijn".

Maarten kijkt op van het huiswerk waaraan hij bezig is. Zijn ogen lachen.

"Maar eerst vakantie", zegt hij voldaan. Moeder lacht mee. Ze weet best wat Maarten graag wil.

Op school leren ze kerstversjes en de juffrouw vertelt de kerstgeschiedenis. Op de laatste dag voor de vakantie gaan alle kinderen van de hele school naar het gymnastieklokaal. Daar zingen ze met elkaar. Een jongen uit de hoogste klas speelt piano. Maarten zingt ook mee. Maar hij kent lang niet alle versjes. Alleen de nieuwe, die ze pas hebben geleerd kent hij maar. Het is immers pas zijn eerste kerstfeest in Canada? Als er weer een versje wordt gezongen dat hij niet kent, kijkt hij het lokaal eens rond. Wat zijn er veel kinderen. En alle meesters en juffrouwen natuurlijk. Hij denkt opeens weer aan zijn school in Holland. Wat lijkt het al lang geleden dat hij daar naar toe ging. Maar eigenlijk is het nog niet eens zo lang. Vorig jaar met kerstmis was hij er nog. En de hele winter ook! Pas toen het voorjaar werd...

Hij schrikt op als er plotseling iemand naast hem komt staan. Het is de juffrouw. Ze heeft een groot vel papier in haar handen. Dat geeft ze aan Maarten. Terwijl ze zich naar hem overbuigt, wijst haar vinger aan. Maarten ziet het opeens. Het zijn kerstversjes. Kerstversjes die hij nog niet kent. Maar de andere kinderen zingen ze.

"Nu kun je ook mee zingen", fluistert de juffrouw. Maarten kijkt wat aarzelend naar het papier, maar de juffrouw knikt hem bemoedigend toe.

"Probeer het maar", fluistert ze weer. Maarten probeert het. Het gaat niet gemakkelijk maar hij doet toch mee, als ze zingen over de herders in het veld bij het stadje Bethlehem, waar de Here Jezus werd geboren.

Die middag mogen ze wat eerder naar huis. Moeder komt Maarten halen met de auto. Uitgelaten holt hij op haar toe en ploft op de bank naast haar neer. Het portier wordt met zoveel geweld dicht geknald dat moeder haar hoofd schudt. Maar Maarten ziet het niet eens.

"Kerstvakantie", zucht hij tevreden. Twee hele weken. Schaatsen, skiën, sleeën, spelen in de sneeuw. Zo veel en zo lang hij maar wil! En bovendien... cadeaus... onder de kerstboom. Dat heeft Jimmy hem verteld. Geen pakjes met Sinterklaas, zoals in Holland. Maar met Kerstmis! Maarten wipt op en neer van plezier.

"Stilzitten, Maarten", vermaant moeder.

Maarten gehoorzaamt. Hij kijkt naar buiten. Wat is het druk in de straten. Overal zijn auto's en overal zijn mensen die naar de vrolijk verlichte winkels gaan. Ze komen terug met grote zakken en ze dragen grote pakken onder hun armen. Vast allemaal cadeautjes voor Kerstmis, denkt Maarten glunderend.

Thuis gooit hij met een voldane zucht zijn schoolboeken in de kast. Die hoeft hij niet te gebruiken. Alleen de leesboeken blijven op zijn tafel liggen. Hij moet nog iedere dag lezen van de juffrouw. Maar dat is al lang zo moeilijk niet meer als in het begin. Toen moesten vader en moeder hem dikwijls helpen met de vreemde engelse woorden. En Jimmy las ook vaak met hem. In de zomervakantie bijna iedere dag. Maar Maarten heeft al veel geleerd in de afgelopen maanden en het moeilijke engels is al helemaal zo moeilijk niet meer. Maarten zoekt een fijn boek uit de stapel op zijn tafel en gaat er mee terug naar de kamer. Languit gaat hij er mee op de grond liggen, vlak voor de open haard die moeder net heeft aangemaakt.

"Dat is omdat je vandaag kerstvakantie hebt gekregen", lacht ze, "het is een beetje feest".

Maarten kijkt naar de dansende oranje vlammen. Wat loeien ze heerlijk wild in de schoorsteen. Dan glijden zijn ogen naar de kerstboom, die in een hoek van de kamer staat. Het is een prachtige boom. Hij heeft hem de vorige week samen met vader en moeder uit de bossen gehaald. Dat mag. Er waren nog meer mensen en het stille bos was vol vrolijk roepende mensenstemmen. Allemaal zochten ze naar een mooie boom. Vader en moeder en Maarten hebben lang gezocht naar de allermooiste. Maarten heeft

hem tenslotte gevonden. Een prachtige grote denneboom met brede takken. Hij stond zo rustig in de sneeuw. Net alsof hij stond te wachten. De sneeuw glansde op zijn takken, die zo nu en dan zachtjes bewogen in de wind. Ze hebben de boom zorgvuldig achter in de auto gelegd en van het stille bos zijn ze terug gereden naar hun huis in de stad. Daar hebben ze hem 's avonds versierd. Er kwamen brede zilveren slingers in en glanzende, gekleurde ballen. En ook lichtjes in allerlei kleuren. Geel en rood, groen en blauw! Maarten kijkt naar de lichtjes die nu zo gezellig branden. Ze maken de glanzende ballen nog glanzender en de zilveren slingers hebben hier en daar rode en groene, gele en blauwe plekken. Fijn, kerstvakantie, denkt Maarten. Met sneeuw! Hij kijkt naar buiten alsof hij bang is dat de sneeuw plotseling verdwenen zal zijn. Maar de straat en de huizen en tuinen liggen allemaal nog bedolven onder het dikke witte pak!

's Avonds, na het eten zegt vader opeens: "Hoe zou je het vinden om met elkaar eens naar de lichtjes te gaan kijken?"

Maarten veert overeind. Dat wil hij graag! Hij heeft wel gezien hoe overal bij hen in de buurt de huizen verlicht zijn. De lichtjes klimmen langs de ramen en dakgoten en vaak ook langs de bomen in de tuinen.

Al gauw rijden ze door de straten. Het is een prachtig gezicht, die verlichte huizen in de sneeuw! Soms zijn de lichtjes alleen blauw of groen, maar meestal zijn het allemaal verschillende kleuren. Het mooist vindt Maarten de verlichte dennebomen. Zo roerloos staan ze in de witte tuinen, hun takken bijna doorbuigend onder de laag sneeuw, waarop de kleurige lichtjes flonkeren. Sommige flitsen aan en uit, maar de meeste staan rustig te schijnen. Vader rijdt heel langzaam, zodat ze alles goed kunnen zien. Als ze in de drukke winkelstraten komen, ontdekt Maarten dat daar ook de straten zijn verlicht. Brede slingers met talloze lampjes hangen dwars over de straten heen en in het stadspark hebben de reusachtige dennebomen ook honderden lichtjes.

"Wij zouden best ook wat lichtjes in de bomen in de tuin kunnen hangen", stelt moeder voor. Maarten spitst zijn oren. Dat zou fijn zijn!

"Goed", zegt vader, "we zullen ze morgen meteen gaan kopen".
"Maarten kan je wel helpen met ophangen", zegt moeder en Maarten knikt. Dat kan hij zeker!

De volgende avond gaan ze aan het werk, vader en Maarten. Uit de grote dozen, die vader heeft gekocht, komen de gekleurde lichtjes. Lange strengen zijn het, die door vader en Maarten voorzichtig over en tussen de takken van de dennebomen worden gehangen. Alle bomen krijgen lichtjes en zelfs het sneeuwhuis krijgt er een paar. Als ze klaar zijn gaan vader en Maarten naar binnen en moeder doet de lampjes buiten aan. Vol bewondering staat Maarten voor het raam naar de prachtig verlichte tuin te kijken. Vader en moeder komen bij hem staan.

"Wat een kerstbomen hebben we nu", lacht moeder, "één in de kamer en een heleboel in de tuin".

Maarten draait zich half om. Zijn ogen dwalen van de kerstbomen in de tuin naar die in de kamer.

Onder de wijde takken liggen pakjes. Pakjes in mooi, gekleurd papier. Met linten erom en prachtige strikken er op. Maarten kijkt van de pakjes naar zijn moeder. Die knipoogt.

"Overmorgen", plaagt ze.

"Overmorgen", herhaalt Maarten glunderend en draait zich weer om naar de feestelijk verlichte tuin!

Zo wordt het kerstavond. Tot Maartens verrukking begint het 's middags te sneeuwen. Langzaam, bijna aarzelend vallen de vlokken uit de grijze lucht. Vader komt al vroeg thuis. Hij slaat de sneeuwvlokken van zijn jas en stampt de dikke klonten van zijn laarzen. Zijn koude handen wrijvend komt hij de kamer binnen, waar lampjes in de kerstboom al branden. Maarten is bezig de kaarsen, die overal in de kamer staan, aan te steken. Voorzichtig gaat hij van kaars tot kaars. De gouden vlammetjes lichten op, de een na de ander. Wat is het nu gezellig in de kamer. Maarten knuffelt zich behaaglijk op zijn warme plaatsje, vlak bij het vuur. Buiten is het donker geworden, maar in de tuin branden de lichtjes in de bomen, terwijl de sneeuwvlokken zich behoedzaam op hun takken laten vallen.

Eindelijk gaan ze de pakjes open maken. Het mooie papier en de gekleurde strikken en linten liggen al gauw overal verspreid. Er komt van alles tevoorschijn. Handschoenen en sjaals, boeken en spelletjes. Een nieuwe pijp voor vader en warme pantoffels voor moeder. Maarten krijgt een prachtige nieuwe skitruï en een muts die er precies bij past. Het allerlaatst krijgt hij een klein plat pakje. Het is verpakt in rood papier met groene kerstbomen er op. Een gouden lint is er om heen gebonden met een grote strik. Nieuwsgierig draait hij het pakje rond. Het is maar zo klein. Wat zou het wezen? Vragend kijkt hij zijn vader en moeder aan. Maar die lachen alleen maar geheimzinnig en zeggen niets. Voorzichtig maakt Maarten het gouden lint los. Er komt een witte enveloppe uit het pakje. Een witte enveloppe... dat is vreemd. Maarten draait hem om en om. Zoekt dan ongeduldig naar een schaar om hem open te ritsen. Uit de enveloppe komt een wit vel papier.

"Een brief", zegt Maarten verwonderd en begint te lezen.

Dan zakt zijn mond van verbazing open. Hij zit een ogenblik doodstil. Dan vliegt hij overeind. De brief valt ritselend op de vloer, midden tussen het kerstpapier. Maarten merkt het niet eens meer.

"Een hond", jubelt hij, "ik krijg een hond".

Vader en moeder lachen om zijn opgewonden gezicht. Maarten danst door de kamer. Zo wild dat de stille gouden kaarsenvlammetjes onrustig beginnen te flakkeren. Naast de stoel van zijn vader staat hij opeens stil.

"Wanneer", vraagt hij gretig, "wanneer krijg ik de hond?"

Moeder lacht.

"Dat staat ook in de brief", zegt ze, "heb je dat niet gelezen?"

Maarten gaat direct op zoek naar de brief. In zijn blijdschap om de hond heeft hij de rest nog niet eens goed gelezen. Ongeduldig graait hij tussen het verspreide papier. Eindelijk vindt hij de brief, die half verscholen ligt onder een groot stuk rood papier. Haastig begint hij opnieuw te lezen.

"In het voorjaar", zegt hij hardop. "Dat is een goede tijd voor een jong hondje", legt vader uit.

"Mag ik zelf een hondje uitzoeken?" vraagt Maarten ademloos.

"Ja hoor", verzekert moeder, "als het maar niet een al te grote wordt".

Maarten straalt. "Misschien neem ik wel net zo'n hondje als Toby", zegt hij dromerig, "of zo een als ze bij Jimmy thuis hebben".

Vader strijkt hem over zijn krullen en zegt: "Je hebt de hele winter nog tijd om er over na te denken, zoek maar een mooie hond uit hoor".

Maarten knoopt het in zijn oren. Hij kijkt nog eens naar de brief. Wat zal Jimmy wel zeggen. En Jennifer? Hij zou het ze het liefst meteen vertellen.

Moeder zegt dat dit het laatste pakje was, en dat ze nu eerst even de rommel op moeten ruimen. Dat brengt hem tot de werkelijkheid terug. Hij helpt mee het papier oprapen en geeft het aan vader, die het meteen in de open haard gooit. Al gauw spelen de vlammen er mee en Maarten ziet het kronkelen en zwart worden. "Is alles er in?" vraagt vader, terwijl hij zoekend de kamer rondkijkt.

"Alles", zegt Maarten, "behalve dit". Triomfantelijk houdt hij het witte vel briefpapier omhoog. "Dat bewaar ik".

Voorzichtig legt hij het op de tafel. Het is zijn mooiste kerstcadeau.

Op Kerstmorgen doet Maarten de voordeur open naar een smetteloos witte wereld. Het sneeuwt niet meer, maar er is wel weer een flink pak gevallen. "Bijna jammer om er doorheen te lopen," vindt moeder, "het is zo'n mooi gezicht zo".

Even staan ze te kijken naar de rustige witte straat, dan rijden ze naar de kerk. De verse sneeuw knerpt zacht onder de banden van auto.

's Avonds, als het donker wordt, mag Maarten weer de kaarsen aansteken en het vuur in de open haard aan maken. Ze zitten om de tafel, waarop ook lange witte kaarsen stilletjes staan te branden. Als ze klaar zijn met eten pakt vader de bijbel. Zijn vingers bladeren door de dunne bladzijden. Maarten weet wel waar zijn vader naar zoekt. Daar is het, vader heeft het gevonden en begint te lezen:

"En het geschiedde in die dagen dat er een gebod uitging van

keizer Augustus dat de gehele wereld beschreven zou worden..."
Eerbiedig luistert Maarten. Natuurlijk kent hij het verhaal, hij heeft het dikwijls gehoord. Maar hij luistert toch graag.

Na het lezen zingen ze bij de piano. Moeder speelt de oude kerstversjes die Maarten nog in Holland heeft geleerd, maar ook de nieuwe engelse, die hij nog maar pas kent. En soms zingen ze het zelfde versje in beide talen. Eerst in het nederlands en dan in het engels.

Maarten is er trots op dat hij dat kan! Hij lacht stiekem een beetje en denkt aan de kerkdienst van die morgen. Aan het einde van de dienst hebben ze een hollands kerstvers gezongen. Alle grote mensen kenden dat lied nog wel, de meeste kinderen echter niet. Behalve Maarten; die kende het wel! En wat heeft hij meegezongen. Het was *Ere zij God* en Maarten had het in Holland op school geleerd. Vader ziet hem lachen.

"Waar denk je aan?" vraagt hij. Vader glimlacht als Maarten het hem vertelt.

"Ja", zegt hij, "we vieren het Kerstfeest hier misschien een beetje anders dan we dat in Holland deden, Maarten. Daar hadden we geen pakjes bij de kerstboom; dat deden we op 5 december. Maar het is wel hetzelfde feest. Het feest van de geboorte van de Here Jezus".

Maarten knikt en begint in het muziekboek naar een nieuw lied te zoeken.

Hoofdstuk VII

Een paar dagen na Kerstmis mag Maarten voor het eerst met Jimmy en zijn vader en moeder mee naar de bergen om te skiën. Ze zullen al vroeg in de morgen vertrekken en de avond van te voren zet Maarten alles al vast klaar. Zijn ski's en skistokken, zijn schoenen en zijn rugzak. Die mag hij beslist niet vergeten heeft Jimmy gezegd, daar moet van alles in. Boterhammen en stukken kook, sinaasappels, chocoladerepen en een thermosfles met warme chocolademelk. Moeder maakt het allemaal voor hem klaar in de keuken en Maarten bergt het zelf in zijn rugzak. Zorgvuldig kijkt hij of alles er in zit. Niet alleen moet hij eten en drinken meenemen, er moeten ook extra sokken en handschoenen mee en een sjaal en een zonnebril en nog een hele dikke muts!

Eindelijk is alles klaar en zitten de spullen in de rugzak. Alleen de thermosfles nog niet; die maakt moeder pas de volgende morgen klaar. Maarten doet de rugzak dicht en tilt hem op. Oei, licht is hij niet! Maar het zal best gaan. Hij heeft immers vaak genoeg een zware rugzak gedragen als ze in de zomer in de bergen gingen wandelen? Dan gaat hij naar bed en moeder belooft hem vroeg te zullen roepen de volgende morgen.

Hij staat al een poosje kant en klaar te wachten voordat de auto van Jimmy's vader de straat in draait. Vlug pakt hij zijn rugzak op en zwaait de voordeur open. Vader helpt hem met zijn ski's en skistokken, die hij, geholpen door Jimmy's vader, op het skirek bovenop de auto vastzet. Maarten ploft naast Jimmy neer op de achterbank. Peter is er ook, en Jimmy's moeder. Maar Anneke, zijn zusje, niet. Die is nog te klein. Wuivend naar Maartens vader rijden ze weg en even later zijn ze al op de brede weg naar de bergen. Het is er druk, en bijna alle auto's hebben ski's in hun skirekken. Vol ontzag kijkt Maarten naar de geweldige rotsen die er nu zo heel anders uit zien dan in de zomer. Toen waren ze grijs en alleen op de allerhoogste toppen lag hier en daar sneeuw. Nu

zijn ze bedekt met sneeuw en over de bossen die langs hun hellingen omhoog klimmen, ligt ook een witte sneeuwlaag. Het is een lange tocht, maar de jongens vervelen zich geen ogenblik. Er is genoeg te zien. Ze komen langs allerlei plaatsen waar ze in de zomer ook zijn geweest en ze praten weer over de fijne vakantie die ze toen hebben gehad. En later doen ze spelletjes. Peter en Jimmy's moeder doen ook mee. Ze hebben reuze plezier en voor ze het weten stopt Jimmy's vader de auto en zegt: "Ziezo, we zijn er". Nieuwsgierig kijkt Maarten naar buiten. De auto staat op een klein parkeerterrein dat in de sneeuw is uitgegraven. Grote hopen sneeuw liggen er aan alle kanten om heen. Tussen twee geweldige bergen is een nauwe opening.

"Dat is het pad dat we op moeten", wijst Jimmy als ze buiten naast de auto staan. Ze pakken allemaal hun rugzakken en stappen op hun ski's. Door de smalle opening gaan ze het bospad op. Jimmy's vader gaat voorop, de anderen in een rij achter hem aan. De ski's maken een zacht zoevend geluid over de sneeuw. Het pad wordt breder; aan beide kanten staan hoge dennebomen die soms luidruchtig kraken, alsof de sneeuw op hun takken veel te zwaar voor ze is. Maar meestal is het stil en is er alleen het geluid van de ski's. Als ze even stil staan om uit te rusten, zegt Jimmy's vader: "Hoe vind je het Maarten?"

Maarten, die juist een stuk chocola in zijn mond steekt, kijkt op. Zijn ogen lachen.

"Fijn", zegt hij beslist.

"Je kunt het al goed hoor", zegt Jimmy's moeder bewonderend, en Peter voegt er geheimzinnig aan toe: "Wacht maar tot we het bos uit zijn, dan wordt het nog fijner".

Vragend kijkt Maarten naar Jimmy. Maar die kijkt alleen maar naar Peter en lacht. Ook geheimzinnig. Een poos later begrijpt Maarten wat ze bedoelen. De bomen worden minder dicht en het pad wijder. Na een scherpe bocht staan ze plotseling aan de rand van het bos. Voor hen licht een dal. Aan beide zijden zijn hoge bergen en in het midden is de bedding van een bevroren beekje. Het bospad loopt over een prachtige helling naar beneden, het dal in.

"Een fijne heuvel joh", zegt Jimmy opgetogen, "wat zullen we hard gaan".

Hij prikt ongeduldig met zijn skistok in de sneeuw. Zijn vader draait zich om naar Maarten.

"Wat denk je, Maarten, zou je naar beneden durven skiën?" vraagt hij lachend.

Maarten bekijkt de helling eens goed. Hij is veel hoger dan het heuveltje in het park. Maar hij is gelukkig niet erg steil. Hij aarzelt.

"Jimmy en Peter gaan eerst", troost Jimmy's vader, "kijk maar eens goed hoe die het doen".

Peter gaat al. Maarten kijkt hem na. Wat gaat dat vlug. Hij stuift de helling af en is in een ommezien beneden. Uitgelaten zwaait hij met zijn skistok naar de anderen. Nu is Jimmy aan de beurt en even later Maarten. Hij aarzelt nog even, maar dan beginnen zijn ski's al te glijden. Vlugger en vlugger gaan ze de helling af. Maarten vergeet dat hij eerst een beetje bang was. Wat gaat het geweldig! De wind zingt in zijn oren en zijn dikke wollen sjaal raakt los en wappert uitdägend achter hem aan. Veel te vlug naar zijn zin is hij beneden, bij Jimmy en Peter. Die slaan hem op beide schouders.

"Goed zo", roepen ze tegelijk.

Maarten straalt. Hij zwaait naar Jimmy's ouders die nog boven aan de helling staan. "Goed zo", zeggen die ook, als ze ook beneden zijn. Dan gaan ze weer verder. Door het wijde dal, langs het bevroren beekje, tot het pad de bossen weer indraait. Onvermoeid gaat Maarten achter de anderen aan. Zijn ski's glijden door de sporen die door Jimmy's vader, die nog steeds voorop gaat, worden gemaakt. Zijn skistokken prikken in de sneeuw en laten ronde gaatjes achter langs het pad. Maarten kijkt naar het stille bos. De bomen zijn allemaal zwaar besneeuwd en vaak buigen de takken helemaal door onder hun last. Nu en dan hangt er zelfs een boom over het pad. Net een ereboog, denkt Maarten terwijl hij er onderdoor gaat. Hij staat even stil en slaat met zijn stok tegen de boom. De sneeuw ploft in dikke dotten naar beneden. Nu hangt de boom niet meer zo zwaar omlaag. Jimmy blijft ook even stilstaan en kijkt achterom naar Maarten. Die gaat vlug weer verder, de anderen achterna.

Het pad wordt smaller en gaat op en neer tussen de bomen. Soms

moeten ze een eindje omhoog klimmen, dan weer glijden ze vlug naar beneden. Het gaat heerlijk, vindt Maarten.

Opeens staat Jimmy stil en wijst met zijn skistok vooruit.

"Huisjes", zegt hij. Maartens ogen volgen de richting van Jimmy's stok. Tussen de bomen door ziet hij de daken van een paar huisjes. Ze staan op een open plek in het bos. Een riviertje loopt er vlak langs. Een smal bruggetje is de weg naar de overkant. Een voor een gaan ze er over. Maarten kijkt gespannen toe. Het is maar een smal bruggetje, gemaakt van een paar boomstammen. En er ligt een dikke laag sneeuw op! Peter gaat eerst. Dan Jimmy's vader en moeder. Tenslotte is Maarten aan de beurt. Een beetje angstig kijkt hij naar het smalle bruggetje. En dan naar het water van het riviertje dat er onder door stroomt. Het is heel helder, hij kan de stenen op de bodem gemakkelijk zien liggen. Het is vast ook heel koud, denkt Maarten, terwijl hij aarzelend zijn eerste voet op het bruggetje zet. Stel je voor dat hij uitglijdt en er in valt! Heel voorzichtig schuift hij verder op zijn ski's. Voetje voor voetje gaat het. Het bruggetje begint een beetje te wiebelen. Geschrokken staat Maarten stil en kijkt op.

Maar Jimmy's vader zegt: "Dat hindert niets hoor, ga maar rustig verder. Je bent er zo".

Nog voorzichtiger dan eerst gaat Maarten verder. Een zucht van opluchting ontsnapt hem als hij de overkant veilig bereikt. Ze lachen allemaal en Jimmy's moeder zegt: "Nu gaan we eerst eten hoor. Maarten heeft vast honger zo langzamerhand".

"Maarten niet alleen", zegt Jimmy's vader, terwijl hij alvast vooruit gaat om een goed plekje uit te zoeken. Jimmy en Maarten blijven nog even bij het beekje staan. Het ziet er zo grappig uit. Hier en daar is het breed en stroomt het water vlug verder. Maar op andere plaatsen is het heel smal en verdwijnt het water onder de sneeuwbruggen die er over liggen. Op sommige plaatsen is het water diep, maar op andere is het ondiep en steken de grote stenen die op de bodem liggen boven het water uit. Dan hebben ze prachtige witte bontmutsen op.

"Maarten... Jimmy...", klinkt de stem van Jimmy's vader door het bos. Even later zitten ze met elkaar in de sneeuw bij de huisjes. De rugzakken gaan af en worden uitgepakt. Hongerig hapt Maar-

ten in zijn boterhammen. Van Jimmy's moeder krijgt hij een beker soep, die door Jimmy's vader op een piepklein gasstelletje wordt gemaakt. Voldaan kijkt Maarten om zich heen. Hij zit met Jimmy op zijn ski's, die plat in de sneeuw liggen. Plotseling ziet hij iets tussen de bomen bewegen. Een grijze vogel komt aanvliegen; en nog een. Ze zijn helemaal niet bang voor de mensen. Brutaal blijven ze, vlak bij, op de laagste takken van een grote denneboom zitten. Jimmy gooit een stukje brood in de sneeuw. De beide vogels schieten er op af. Maarten probeert het ook. Het wordt een leuk spelletje. Steeds dichterbij gooien de jongens het brood. Steeds dichterbij komen de vogels.

"Misschien eten ze wel uit onze handen", zegt Jimmy opeens, "laten we het proberen".

Uitnodigend houdt hij een broodkorstje omhoog. De vogels aarzen geen ogenblik. In een oogwenk hebben ze het uit Jimmy's hand gepikt.

"Wat zijn ze tam", zegt Maarten verbaasd.

"Ze zijn aan de mensen gewend", antwoordt Jimmy's vader, "nu zijn de huisjes dicht en is er niemand. Maar in de zomer woont de parkwachter hier". Maarten bekijkt de huisjes eens wat beter. Ze zien er zo verlaten en onbewoond uit onder hun kappen van sneeuw. De luiken voor de ramen zijn dicht geklapt en vastgespijkerd. En er hangt een groot slot aan de deur. Hij zou ze dolgraag eens van binnen willen zien. Maar dat kan natuurlijk niet. Jammer.

Over het smalle bruggetje gaan ze later weer verder. Maarten durft nu al wat beter, het bruggetje wiebelt ook niet meer zo erg. De vogels vliegen nog een eindje mee, ze zijn teleurgesteld omdat ze geen brood meer krijgen en kwetteren verontwaardigd. Een van de twee scheert vlak langs Maartens hoofd en pikt onbeschaamd aan de willen bal die boven op zijn skimuts zit. Haastig grijpt Maarten naar zijn hoofd. Gelukkig, de muts zit er nog! De twee vogels vliegen terug naar de huisjes, die nu weer eenzaam op de open plek bij het beekje staan.

's Middags rusten ze nog een keer aan de rand van een grote open vlakte.

"Dat is een meer", zegt Peter, "we kunnen er gemakkelijk overheen skiën. Het ijs is dik genoeg".

Maarten kauwt op een stuk koek en staart naar een paar sporen in de sneeuw, die vlak langs de plek waar ze zitten, heen lopen. Het zijn de sporen van een dier. Maar welk dier? Hij stoot Jimmy aan en wijst naar de sporen. Maar Jimmy schudt zijn hoofd. "Ik zal het vader eens vragen", zegt hij. Maar nog voor hij iets zeggen kan, zegt Peter vlug: "Berensporen".

"Berensporen...", begint Jimmy verontwaardigd, "dat kan..." Hij zwijgt opeens.

Achter Maartens rug knipoogt Peter naar hem. Maarten kijkt op. "Beren", zegt hij een beetje ongelovig. Hij denkt opeens aan de berin die ze de afgelopen zomer tegenkwamen, en aan de beren die 's nachts op het kampeerterrein rondliepen.

"Beren", knikt Peter, "je weet wel, van die grote. Bruine en zwarte en misschien wel grizzly beren".

Maarten kijkt van de een naar de ander. Is dat nou...

Jimmy's moeder komt hem te hulp. "Nee hoor Maarten", lacht ze, "ze plagen je maar wat. Natuurlijk zijn hier wel beren. Maar niet in de winter. Dan lopen ze niet rond. Dan slapen ze. Beren hebben een winterslaap. Ze slapen in hun holen diep in de bergen. Ver van de plaatsen waar de mensen komen. Daar worden ook de jonge beertjes geboren. Pas in het voorjaar, als de zon warm wordt en de sneeuw verdwijnt, komen ze weer tevoorschijn".

"En de sporen die je daar in de sneeuw ziet, zijn van herten", vult Jimmy's vader aan.

Maarten stopt het laatste stuk koek in zijn mond en kijkt naar Jimmy en Peter. Ze grinniken hem samen toe. Maarten lacht mee, maar ongemerkt graaien zijn handen in de sneeuw. De sneeuwbal raakt Peter als hij juist zijn rugzak dicht wil doen. Verbaasd kijkt hij op, maar als hij Maartens lachende gezicht ziet, weet hij meteen waar de bal vandaan kwam. Onmiddellijk grijpen ook zijn handen in de sneeuw...

Het wordt een prachtig sneeuwballengevecht. Ze vergeten dat ze niet meer op hun ski's staan en zakken diep weg in de sneeuw. Maarten staat er in tot ver over zijn knieën. Tot Jimmy's vader zegt dat het tijd wordt om verder te gaan. Ze moeten nog een heel

eind voor ze terug zijn bij de auto op het kleine parkeerterrein. Over de wijde witte vlakte van het meer gaan ze verder. Hoog staan de bergen aan alle kanten om hen heen. Plotseling staat Jimmy's vader stil. Ze staan vlakbij een blinkend witte rotswand. Het water, dat in de zomer langs de wand naar beneden loopt, is bevroren. Het is ijs geworden, dat vreemde grillige vormen heeft gekregen. Het schittert en blinkt in de zonneschijn en hier en daar zijn prachtige blauw-groene plekken in al dat wit. Vol bewondering blijven ze staan kijken alvorens verder te gaan.

Het is al laat in de middag, als ze eindelijk bij de auto terug zijn. Tussen de bomen begint het al te schemeren. Geheimzinnig ruist de wind door de hoge boomtoppen, die zachtjes heen en weer wiegen. Een enkele sneeuwvlok dwarrelt verdwaalt tussen de bomen.

"Het gaat vast weer sneeuwen", zegt Jimmy's moeder, "het is koud".

Ze huivert en zet de kraag van haar ski-jack op. Maarten bukt zich om zijn ski's af te doen. Hij heeft geen last van de kou. Zijn gezicht is warm en rood en de koude wind die in zijn wangen bijt, voelt hij niet eens.

Als ze allemaal weer in de auto zitten praten ze na over hun tocht.

"Je kunt het al goed hoor Maarten", zegt Jimmy's vader, "je mag best weer eens met ons mee".

Maarten glimt van plezier bij die lof, hij is er trots op. Jimmy's vader heeft gezegd dat hij best eens weer mee mag! Dat zal hij niet vergeten! Vast niet.

Hoofdstuk VIII

Jimmy's vader houdt zijn woord. Als ze gaan skiën mag Maarten vaak mee. Hij vindt het reuze fijn en Jimmy ook. Als het nieuwe jaar begint en de kerstvakantie voorbij is, gaan Jimmy en zijn ouders regelmatig zaterdags skiën. Het is wel erg koud, maar dik ingepakt gaat het toch best.

Maartens vader en moeder leren het ook al goed en een paar weken later zegt vader op een avond dat het tijd wordt ook maar eens mee te gaan naar de bergen. Maarten vindt dat reusachtig en helpt de avond van te voren ijverig mee alles klaar te maken. De volgende dag wuift hij triomfantelijk naar Jimmy als hun auto achter de auto van Jimmy's vader de straat uit draait, op weg naar de bergen. Nauwkeurig wijst hij zijn vader en moeder de plaatsen waar ze al eerder zijn geweest. Als de auto eindelijk stopt, is hij het eerst buiten. In een lange rij gaan ze even later het bospad op. Het pad is steil en ze moeten meteen flink omhoog klimmen. Hijgend en puffend klauteren ze naar boven. Het is erg koud, maar ze voelen het geen van allen meer. Maarten zou het liefst zijn dikke wollen muts afdoen en zijn warme jack uitdoen, zo warm heeft hij het. Maar vader waarschuwt hem.

"Niet doen, straks heb je het weer koud".

Verder gaan ze, heuvel op, heuvel af. Door een stil bos, dat opeens niet stil meer is, als de vrolijke mensenstemmen luid tussen de bomen weerklinken. In een wijd open vallei houden Jimmy en Maarten een wedstrijd wie het snelst kan. Jimmy wint natuurlijk, maar Maarten zegt vastbesloten: "Wacht maar!"

Ze komen bij een heuvel en vliegen allemaal met een vaart naar beneden. Allemaal... behalve Maartens moeder. Die verliest haar evenwicht en valt. In een wolk van sneeuw rolt ze naar beneden. Haar muts vliegt af en haar sneeuwbril ook. Ze verliest een van haar skistokken en zelfs haar ski's raken los. Onderaan de heuvel blijft ze eindelijk liggen, schaterend van het lachen. Ze heeft zich helemaal geen pijn gedaan in de zachte sneeuw en ze probeert

meteen weer overeind te krabbelen. Ze komen haar allemaal helpen en sjoeren haar overeind. Maarten gaat op zoek naar de verloren skistok. Die is helemaal weggezakt in de sneeuw. Hij kan hem eerst niet eens vinden. Zoekend gaat hij rond. Eindelijk ontdekt hij een klein zwart puntje, dat net boven de sneeuw uitsteekt. Voorzichtig trekt hij de stok omhoog. Wat is de sneeuw hier diep! Hij laat de stok nog eens in de sneeuw zakken. Nu verdwijnt hij helemaal!

"Dat is een dik pak sneeuw, hè Maarten?" zegt vader achter hem. "En of", zegt Maarten vol ontzag. Zo veel sneeuw heeft hij nog nooit gezien!

Ze rusten op een open plek onder hoge bomen. De sneeuw is plat getrapt, er zijn al meer mensen geweest. Er staan boomstronken om op te zitten en er is zelfs een ronde zwarte plek in de sneeuw, waar een kampvuur is geweest. Maarten zit weer naast Jimmy, elk op een boomstronk.

"Kijk eens", wijst Jimmy. Maarten volgt zijn vinger. Er komt een klein bruin eekhoortje aanhuppelen. Nieuwsgierig kijkt het naar al die mensen en blijft dan op een afstandje zitten. Zijn pluimstaart als een vraagteken omhoog!

Jimmy begrijpt het direct. "Net als de vogels", zegt hij zachtjes en houdt een broodkorstje op zijn uitgestoken hand. Maar het eekhoortje komt niet dichterbij. Zijn kraallogjes kijken onderzoekend naar het brood, maar pas als Jimmy het naar hem toegooit, komt hij er op af. Nu wordt het een wedstrijd. Ze willen het allemaal uit hun hand laten eten. Maar de kleine eekhoorn is op zijn hoede. Hij komt steeds dichterbij, maar niet dicht genoeg. Vliegenvlug grist hij de stukjes brood weg en gaat ze dan een eindje verderop zitten opeten. Rechtop zit hij, de broodkorstjes in zijn voorpootjes, terwijl zijn bekje razendsnel op de korstjes kauwt. Het is een grappig gezicht. Ze zitten er allemaal naar te kijken en ze zitten heel stil zodat de kleine eekhoorn vlakbij komt. Maar uit hun hand eten doet hij niet!

"Nog niet", zegt Jimmy's vader lachend.

"Volgende keer", voegt Jimmy er aan toe. Het brood is op, de rugzakken gaan dicht, de kleine eekhoorn verdwijnt weer naar zijn

boom. Zijn pluimstaart zwaait uitbundig naar de mensen.

"Hij bedankt voor de broodkorstjes", lacht Maarten.

Ze stappen weer op hun ski's en gaan verder en vanuit zijn hoge boom kijkt het eekhoorntje hen na..

's Avonds zitten ze met elkaar bij Maarten thuis om de open haard.

"Het is een fijne dag geweest", zegt Maartens moeder.

"We gaan gauw weer, hè mam?" bedelt Maarten.

"Vast en zeker", antwoordt zijn vader, "daar kun je op rekenen".

Ze praten nog even over hun tocht en dan gaat Jimmy's vader vertellen over andere tochten die ze hebben gemaakt. Hij vertelt over een hut, hoog in de bergen, waar ze een paar jaar geleden eens zijn geweest. De hut ligt in een stille vallei, omringd door

bergen, ver van de drukke wegen. Ze moesten er helemaal naar toe skiën. Dat was de enige manier om er te komen. Het was een lange tocht. Ze gingen door bossen, langs berghellingen en over een groot meer. Daarna klommen ze een paar bergpassen op en gleden aan de andere kant weer naar beneden. Tenslotte kwamen ze bij de hut in de stille vallei. Daar zijn ze een paar dagen gebleven. Ze sliepen 's nachts in kamertjes onder het schuine dak van de hut en zaten 's avonds met elkaar rond het laaiende houtvuur in de open haard. Overdag gingen ze er op uit op hun ski's. Door de witte vallei en de zwiggende bossen naar een ander dal, of een ander meer...

Maarten zit doodstil te luisteren; als de stem van Jimmy's vader zwijgt, droomt hij weg... een hut ... hoog in de bergen... een stil dal... wat zou hij...

Een por van Jimmy doet hem opschrikken. Jimmy zit niet langer naast hem, zijn vader en moeder staan klaar om naar huis te gaan. Alle drie lopen ze mee naar de voordeur en alle drie wuiven ze hen na.

"Het is bedtijd, Maarten", zegt moeder met een blik op de klok. Maarten gaapt opeens, hij is slaperig.

"Geen wonder", zegt vader, "na zo'n lange dag in de buitenlucht".

Maarten verdwijnt naar zijn kamer. Onder het uitkleden denkt hij nog steeds aan de hut waar Jimmy's vader over vertelde. Zou het erg ver zijn? Het was een lange tocht, je moet er goed voor kunnen skiën. Er verschijnt een dikke rimpel in Maartens voorhoofd; hij zucht een beetje teleurgesteld. Wat zou hij graag... maar dat kan natuurlijk niet... of toch... Hij duikt zijn bed in en als moeder even later bij hem komt kijken, slaapt hij al. Maar de hut vergeet hij ook in zijn slaap niet. Hij droomt van de stille vallei waar de hut staat. Er vliegen brutale vogels rond en een klein bruin eekhoortje hipt over het dak. Opeens komt de juffrouw van school eraan, op een slee en zegt dat alle kinderen uit haar klas skiën moeten leren. En dan is het stille dal niet langer meer stil, maar vol vrolijk leven en lawaai.

In de volgende weken denkt Maarten steeds vaker aan de berghut

en hij praat er soms met Jimmy over.

"Maar je moet goed kunnen skiën", zegt Jimmy ook. Dat begrijpt Maarten wel. Hij doet erg zijn best. Iedere zaterdag gaan ze nu met elkaar naar de bergen. Alleen als het een enkele keer heel erg koud is, blijven ze thuis. Dan gaat Jimmy bij Maarten spelen, of Maarten bij Jimmy. En soms gaan ze samen naar Jennifer. Die lustert altijd aandachtig als ze haar vertellen over hun tochten. Ze zou best eens mee willen. Maarten belooft dat hij het aan zijn vader zal vragen. Maar dan komt Toby de kamer binnen en ze praten niet meer over skiën! Maarten denkt opeens weer aan de hond die hij zal krijgen in het voorjaar. Ze praten er met z'n drieën over. Jennifer gaat een groot boek halen dat vol staat met platen van honden. Ze buigen zich over de bladzijden en bekijken ze nauwkeurig. Wat zijn het er veel! Bijna te veel om uit te kiezen. Toby komt er ook bij zitten. Zijn bruine staartje gaat ongedurig heen en weer. Hij wil spelen. Maar ze kijken niet eens naar hem, ze hebben het veel te druk. Ze kijken alleen maar naar de hondenplaten in het boek. Toby zucht en legt zijn kopje op zijn voorpoten. "Hé, daar heb je Toby", roept Jennifer opeens. Ze wijst op een hondje in het boek dat er net zo uit ziet als haar eigen hondje. Ze kijken er lang naar, en dan kijken ze naar Toby die naast hun op de vloer in slaap is gesukkeld. Maarten strijkt hem voorzichtig over zijn lange bruine haren. Toby wordt wakker en heft vol verwachting zijn kopje op. Willen ze nu toch spelen? Maar ze bladeren weer verder in het boek. Er komen nog veel meer platen van honden. Het wordt hoe langer hoe moeilijker om er een uit te kiezen. Als ze eindelijk bij de laatste bladzij zijn aangekomen en alle honden hebben bekeken, kijken ze elkaar aan. Het is zo vreselijk moeilijk! Het is Jennifers moeder die de oplossing vindt als ze haar vertellen over de vele honden in het boek.

"Neem het maar mee naar huis Maarten", zegt ze, "dan kun je er vaak naar kijken en het ook aan je vader en moeder laten zien". Dat wil Maarten graag. Jennifer klapt het boek dicht en geeft het hem. Zorgvuldig wikkelen ze het in een stuk papier. Maarten belooft dat hij er goed op zal passen en het natuurlijk direct aan Jimmy en Jennifer zal vertellen als hij een hond heeft uitgezocht.

Thuis laat hij het boek vol trots aan vader en moeder zien. Die bladeren er in en kijken ook naar de vele platen. Ze begrijpen best dat het heel moeilijk voor Maarten is om er een hond uit te zoeken. "Maar je hebt de tijd nog, hoor", troost moeder, "het is nog lang geen voorjaar".

Ze staat op om naar de keuken te gaan. Maarten kijkt eens naar buiten, de sneeuw ligt nog dik in de tuin en de straat. Sneeuw, skiën... het doet hem opeens aan Jennifer denken en aan wat hij haar heeft beloofd! Hij gaat het vragen, nu, meteen... Hij holt moeder achterna naar de keuken. Vader is er ook. Ze vinden het dadelijk goed. Jennifer mag mee. De volgende zaterdag. Blij gaat Maarten terug naar het boek met de hondenplaten. Wat zal ze het fijn vinden. Hij gaat morgen dadelijk naar haar toe om het haar te vertellen.

Jennifer vindt het inderdaad reuze fijn! Ze praten samen een hele poos over skiën. Jennifer kan het goed. Ze heeft het al een paar jaar gedaan. Als ze haar 's zaterdagsmorgens op komen halen, staat ze al klaar. Toby danst blaffend om haar heen, terwijl ze naast Maarten op de achterbank van de auto schuift. Maar het portier klappt dicht. Hij mag niet mee. Teleurgesteld druipt hij af, en kijkt verdrietig naar de auto waarin Jennifer met Maarten en zijn ouders op weg gaan om Jimmy en zijn ouders op te halen.

Uitgelaten skiën ze een poos later met z'n drieën door de besneeuwde bossen. Ze praten en lachen en ze merken helemaal niet dat de ouders van Jimmy en Maarten wat achterblijven en even later stil staan. Ze staan dicht bij elkaar en praten zachtjes... Maartens vader vraagt iets en Jimmy's vader knikt en fluistert iets terug. De moeders kijken elkaar aan en knikken ook. En dan lachen ze alle vier heel geheimzinnig en Maartens vader zegt: "Wat zullen ze opkijken".

"Maar ze mogen het niet weten hoor", zegt Jimmy's moeder, "nog niet, het is een verrassing".

Dan gaan ze weer verder over het wijde bospad. In de skisporen die al door Maarten, Jimmy en Jennifer in de zachte sneeuw zijn gemaakt.

Het wordt een reuze verrassing! Op een avond, een paar weken

later vertellen vader en moeder aan Maarten wat ze met Jimmy's ouders hebben afgesproken. Ze gaan met elkaar naar de berghut in de stille vallei! Over een poosje, als de kinderen een paar dagen vrij hebben van school. Maarten kan het nauwelijks geloven, maar als vader hem verzekert dat het echt en heus waar is danst hij van plezier. Hij wil het meteen aan Jimmy gaan vertellen. Maar moeder zegt lachend dat Jimmy het vast al weet. Zijn vader en moeder zouden het hem ook vanavond vertellen. Dat was afgesproken.

De volgende dag praten ze samen over niets anders. De juffrouw schudt haar hoofd als ze hun boterhamtrommeltjes nog op de banken ziet staan als ze al lang naar buiten zijn en even later zelfs hun schaatsen vergeten in de gang ziet hangen. Maar ze begrijpt het direct als de jongens haar alles vertellen. Ze moeten beloven haar over hun tocht te vertellen en over de berghut in de stille vallei.

Dan gaan ze weer lezen en rekenen en later moeten ze allemaal een verhaaltje schrijven voor de schoolkrant.

Maar Maarten kan zijn gedachten er niet goed bijhouden. Telkens dwalen zijn ogen naar de ramen en dan naar buiten, waar heel in de verte de bergen spits en wit tegen de blauwe hemel staan.

De juffrouw ziet het wel. Maar ze schudt haar hoofd niet meer. Ze lacht een beetje. Als ze langs Maartens bank loopt buigt ze zich voorover en fluistert hem iets toe.

Maarten kijkt op. Hij knikt. Hij lacht ook een beetje. De juffrouw loopt weer verder en Maarten buigt zich weer over zijn vel papier: hij weet opeens waar over hij schrijven gaat.

Hoofdstuk IX

De weken gaan voorbij. De dag, dat ze de tocht naar de berghut zullen gaan maken, komt steeds dichterbij. Iedere zaterdag skiën ze trouw in de bergen en ze gaan steeds verder. Tot Jimmy's vader zegt dat de tochten nu wel lang genoeg zijn en dat de tocht naar de skihut niet veel langer is.

Dan komt de vakantie! Uitgelaten hollen Jimmy en Maarten naar de auto van Maartens moeder die voor de school op hen staat te wachten. Morgen is het zover! Morgen gaan ze naar de berghut. Heel de weg naar Jimmy's huis praten ze er opgewonden over. Veel te vlug zijn ze er.

"Tot morgen Jimmy", zegt Maartens moeder lachend, terwijl ze het portier van de auto voor hem open houdt. Jimmy buitelt naar buiten. Zijn boterhamtrommeltje valt met een plof in de sneeuw. Jimmy ziet het niet eens. Hij luistert naar Maarten die hem nog iets toeroept. Hoofdschuddend raapt Maartens moeder het trommeltje op en geeft het aan hem terug.

"Verslaap je maar niet", plaagt ze nog. Jimmy schudt zijn hoofd zo verontwaardigd dat zijn dikke wollen muts bijna van zijn hoofd vliegt.

"Verslapen... vast niet", roept hij. Hij rent het pad op naar de voordeur en Maarten en moeder rijden samen verder naar hun eigen huis.

Het is nog donker als ze de volgende morgen de stad uit rijden. Overall branden nog lichtjes. Maarten ziet ze langzaam achter zich verdwijnen als ze de weg oprijden naar de bergen. Hij zit in een hoekje op de achterbank want er is niet veel ruimte voor hem over. Er liggen drie grote rugzakken naast hem. Drie dikke ski-jacks liggen er boven op. Voorzichtig strijkt Maartens hand over de gladde stof. De vrolijke kleuren schijnen helder op in het licht van de eerste stralen van de zon die net boven de horizon uit komt kijken. Maarten knippert tegen die ondeugende stralen als hij achterom kijkt om te zien of hij de auto van Jimmy's vader ook kan

ontdekken. Maar de brede weg ligt stil en verlaten achter hem. Er is geen enkele auto te zien. Maarten wordt een beetje ongerust. Stel je voor dat Jimmy zich toch heeft verslapen! Stel je voor dat ze veel te laat zijn! Hij probeert weer achterom te kijken en draait zich nu helemaal om. Dat gaat niet gemakkelijk in zijn nauwe plaatsje en moeder merkt het.

"Wat is er aan de hand Maarten?" vraagt ze, terwijl ze zich ook half omdraait, "zit je niet goed daar? Heb je niet genoeg ruimte?" Maarten schudt alleen maar zijn donkere krullen. Zijn ogen turen de eenzame weg af.

"Ik zie Jimmy helemaal niet", zegt hij benepen, er is geen enkele andere auto op de weg en...".

De vrolijke stem van zijn vader doet hem opeens ophouden.

"Je kijkt de verkeerde kant uit joh", lacht die, "keer je maar eens om".

Mocizaam draait Maarten zich terug in zijn hockje. Zijn ogen volgen de wijzende vinger van zijn vader. Voor hun uit, heel in de verte, rijdt een blauwe auto op de weg. Vier paar ski's rijden bovenop die auto gehoorzaam mee! "Wat denk je daar van?" vraagt vader. Maarten buigt zich wat voorover om beter te kunnen zien. Zakt dan gerustgesteld terug op zijn plaatsje. Het is de auto van Jimmy's vader. Gelukkig!

Een stralende winterzon kijkt al hoog boven de bergen uit, als ze op hun ski's stappen om de lange tocht te beginnen. Jimmy's vader kijkt onderzoekend naar de steile berghellingen. Er is een rimpel in zijn voorhoofd en zijn ogen staan een beetje bezorgd. De hellingen zijn hoog en recht. Er ligt veel sneeuw op en de zon staat onafgebroken op die spitse toppen te blinken. Dat kan gevaarlijk zijn. Dan vertrekken ze. Het is heel stil in het bos, er zijn helemaal geen andere mensen. Na een poos wordt het pad wat breder, er staan minder bomen. Ze staan aan de ingang van een wijde vallei. Weer kijkt Jimmy's vader naar de hoge bergen aan beide kanten. De rimpel verdwijnt uit zijn voorhoofd. Hij knikt tevreden. Verder gaan ze weer. Jimmy's vader gaat voorop en Maarten komt helemaal achteraan. Zijn ski's glijden gemakkelijk over de sneeuw en de zware rugzak op zijn rug, voelt hij nauwelijks. Maar hij begint wel honger te krijgen; hij zou wel graag even stoppen om een

boterham te eten, want ze zijn al een hele poos onderweg. Jimmy's vader raadt zijn gedachten. Hij blijft staan en wijst met zijn skistok naar iets bruins tussen de bomen in de verte.

"Daar is een hut", zegt hij, "daar gaan we rusten".

Al gauw staan ze er voor. Het is een lage hut, gemaakt van dikke balken, met een schuin dak. Er is een deur aan de voorkant en twee kleine ramen in de zijkanten. Ze duwen tegen de deur. Die geeft gemakkelijk mee, hij is niet op slot. Met elkaar gaan ze naar binnen. Het is er schemerig, maar ze kunnen toch goed rondkijken. Er staan een paar bedden en een tafel met een stuk of wat stoelen en lage banken zonder leuning. Er staat ook een grote zwarte kachel. De lange pijp steekt door een opening in het dak. Een stapel houtblokken ligt er vlak naast. Langs de wanden van de hut zijn kastjes gemaakt. Nieuwsgierig trekt Maarten de deurtjes open. Tot zijn verbazing ontdekt hij dat ze niet leeg zijn. Er staat van alles in. Blikjes en busjes met vlees en groenten. Dozen met koekjes en zelfs een zak met thee. "Eten", zegt Jimmy, die ook verbaasd is achter hem.

"Dat is voor mensen die hier onverwacht moeten schuilen", legt Jimmy's vader uit. "Als er plotseling een sneeuwstorm op komt kunnen de mensen die in deze omgeving aan het skiën zijn soms niet meer wegkomen uit dit dal. Dan kunnen ze in deze hut overnachten of wachten tot de storm voorbij is. Hier zijn ze veilig".

Maarten klapt de kastdeurtjes weer dicht. Achter de anderen aan loopt hij naar buiten. In de warme zonneschijn voor de hut eten ze hun boterhammen en de soep uit hun thermosflessen. De grijze vogels komen ook hier aan vliegen als ze al die mensen zien.

"Ze weten natuurlijk dat er hier eten is", lacht Jimmy's moeder. Ze lokt de vogels dichterbij met een stukje brood. De jongens volgen haar voorbeeld. Ze hebben plezier in de vogels die zo helemaal niet bang zijn.

"We zullen eens zien of..." begint Peter, maar houdt plotseling op. Een zwaar gerommel rolt dreigend door het rustige dal.

"Onweer?" zegt Maarten ongelovig, en kijkt niet begrijpend naar de strakblauwe lucht. Er is geen wolkje te zien.

Jimmy's vader schudt zijn hoofd. "Een lawine", zegt hij.

Ze kijken allemaal naar de bergen. Maar die staan doodstil en wit om hen heen. Niets beweegt er op hun hellingen.

"Het moet aan de andere kant van deze bergen zijn", zegt Jimmy's vader, "in het dal hiernaast".

Ze zitten allemaal stil en luisteren gespannen. Opnieuw klinkt er gerommel in de verte, maar minder luid nu.

"Is het dicht bij?" vraagt Maarten, toch een beetje angstig.

Jimmy's vader stelt hem gerust. "Het is een heel eind weg hoor. Maar het is een waarschuwing. We moeten voorzichtig zijn. Lawines zijn erg gevaarlijk. Het is dikwijls gebeurd dat skiërs werden begraven in de sneeuw die onverwachts van de berghellingen naar beneden kwam vallen. Vooral in het voorjaar, als het warmer wordt en de sneeuw gaat smelten is het gevaar van lawines groot. We zullen goed op moeten letten als we verder gaan".

Dan zijn de boterhammen op en de rugzakken gaan weer dicht.

"Nu wordt het klimmen", zegt Jimmy's vader, "daar is de pas die we op moeten".

Het pad loopt langzaam omhoog en langzaam klimmen ze allemaal op hun ski's naar boven. Het valt niet mee. Zo nu en dan moeten ze even stil staan om uit te rusten.

Maarten kijkt op naar de pas. Het is nog een heel eind. Maar ze zullen er wel komen. Moedig klimt hij verder.

Als ze eindelijk boven zijn ploffen ze allemaal neer op de rotsblokken die overal verspreid in de pas liggen. Zuchtend van opluchting doet Maarten zijn rugzak af en zet hem in de sneeuw. Hij maakt het zich gemakkelijk op zijn rotsblok. Wat kan hij ver zien hier boven! Het dal ligt beneden hem. Heel in de diepte staat de berghut waar ze hun boterhammen hebben gegeten. Hij kan het schuine dak nog net tussen de bomen zien. Dan kijkt hij omhoog. Bergen, zover hij kan zien. Op hun hellingen groeien overal de dennebomen die prachtig groen afsteken tegen het wit van de sneeuw.

"Wat een wijde wereld, hè Maarten", zegt vader achter hem.

"En een witte wereld ook", voegt moeder er aan toe.

Uitgerust gaan ze weer verder. Eerst naar beneden, dan over een groot meer, waar een rij lange stokken in de sneeuw zijn geplant om hun de weg te wijzen. Nu en dan horen ze weer het gerommel

van lawines in de verte en Peter, die voorop gaat, staat plotseling stil. Hij wijst omhoog.

"Daar is een lawine geweest", zegt hij. Op de berghelling die hij aanwijst is de sneeuw van de top van de berg naar beneden gevallen en heeft de bomen die op de helling groeiden meegesleept. Ze liggen afgebroken en kapot overal in de sneeuw verspreid. Niet een staat er meer overeind. Maartens moeder huivert.

"Wat een sneeuwmassa moet dat geweest zijn", zegt ze bezorgd.

"Het is al een poosje geleden", zegt Jimmy's vader, "maar we zullen toch voorzichtig moeten zijn. Dit is een gevaarlijke plaats. We moeten ver uit elkaar gaan skiën als we de helling passeren en er een voor een langs gaan. En vooral geen lawaai maken".

Hij kijkt naar Maarten en Jimmy. "Niet roepen of schreeuwen, denk erom. Zelfs het geluid van stemmen kan een nieuwe lawine naar beneden brengen".

Maarten kijkt naar de gevaarlijke berghelling. Stel je voor dat er weer zo'n sneeuwmassa omlaag komt. Hij schuift een beetje dichtter naar zijn vader. Samen kijken ze Peter na die vlug en voorzichtig langs de helling glijdt. Als hij veilig de overkant heeft bereikt, kan Jimmy's moeder gaan, en daarna Jimmy. Maarten staat stil te wachten op zijn beurt.

"Niet te haastig zijn hoor", maant vaders stem nog als hij weggaat. Maarten luistert nauwelijks. Hij is wel een beetje bang en wil liefst zo vlug mogelijk naar de andere kant. Hij staart strak voor zich uit en durft niet op of om te kijken. Vlugger wil hij, steeds vlugger. Hij duwt zijn skistokken hard in de sneeuw en zijn ski's gaan snel door de sporen. Nog een klein eindje... daar zijn de anderen... gelukkig! Veilig bereikt hij de overkant. Triomfantelijk steekt hij zijn skistok omhoog. Nu kan moeder komen en daarna zijn vader. Jimmy's vader is de laatste.

In een lange rij gaan ze weer verder. Een tweede hoge pas op en aan de andere kant met een vaart naar beneden. Het gaat Maarten te vlug! Hij verliest zijn evenwicht en rolt holderdebolder het laatste stuk helling af. De sneeuw stuift alle kanten uit. Als hij overeind wil krabbelen, ontdekt hij dat Jimmy ook is gevallen en een eindje verder in de diepe sneeuw ligt. En dan ziet hij moeder en Jimmy's moeder en de beide vaders... Allemaal liggen ze

verspreid over de helling, begraven in de sneeuw! Alleen Peter staat recht overeind en neemt vliegenslug een foto!

Het duurt een hele poos voor ze allemaal de mutsen en skibrillen die ze bij het vallen verloren hebben, teruggevonden hebben en weer op hun ski's staan.

"Nu is het niet zo ver meer", zegt Jimmy's vader, "daar, in het volgende dal, staat de hut".

Maar ze zijn nog niet zo heel lang weer op weg als Peter op iets wits en ronds wijst, dat niet ver van het pad staat.

"Een igloo", zegt Jimmy verrast.

Hij glijdt er meteen naar toe. Maarten volgt wat langzamer. Nieuwsgierig bekijken ze de hut, die helemaal van sneeuw is gemaakt, van alle kanten. Grote stukken sneeuw zijn netjes en precies uitgesneden en daarna op elkaar gestapeld. Aan de voorkant is een lage opening waardoor je naar binnen kunt.

"Dat is de voordeur", lacht Jimmy.

Hij bukt zich en probeert naar binnen te kijken. Maar veel kan hij niet zien. "Zullen we er eens in gaan kijken", stelt hij voor.

Maarten kijkt aarzelend naar het ronde dak. Maar Peter, die dat ziet, zegt: "Het is een stevige hut hoor, het kan best".

Jimmy is al van zijn ski's gestapt en zit op zijn hurken voor de opening. Ongeduldig wenkt hij Maarten en samen gluren ze naar binnen. Langs de ronde wand zijn banken gemaakt van sneeuw.

"Net als bij de Eskimo's", zegt Jimmy. Hij heeft wel eens plaatjes gezien van een igloo. Hij begint zich voorzichtig door de opening te wringen en kruipt naar binnen. Maarten volgt zijn voorbeeld. Ze zitten op de sneeuwbank in de igloo die niet groot is maar stevig gebouwd. Een goede bescherming tegen de wind en de kou buiten.

"Wij zouden er best in kunnen slapen", ontdekt Jimmy, "er is ruimte genoeg voor ons tweeën".

"Maar niet voor ons allemaal", klinkt een stem van buiten. Maartens vader ligt languit voor de opening en kijkt nieuwsgierig naar binnen. Maarten schuift wat naar Jimmy toe om plaats te maken op de sneeuwbank en zijn vader kruipt naar binnen. Peter volgt en dan Jimmy's moeder. Nu is de igloo bijna vol. De anderen kunnen er niet meer bij. Die gaan pas kijken als ze allemaal weer buiten zijn.

"Wie zou die igloo gemaakt hebben?", wil Maarten weten.

"Het moeten skiërs zijn geweest", zegt Jimmy's vader. "Misschien hebben ze de igloo gebouwd om in te overnachten".

"Of om in te schuilen", vult Peter aan, "misschien kwam er plotseling een storm opzetten en konden ze de berghut niet meer bereiken".

"Zou het erg moeilijk zijn om een igloo te bouwen?" vraagt Maarten voorzichtig.

"Nee hoor", antwoordt Peter, "ik heb het al een paar keer gedaan".

Als hij ziet dat Maarten en Jimmy elkaar aan kijken, begrijpt hij het wel.

"Ik zal het jullie wel leren hoor", belooft hij goedgehartig. Dat knopen de beide jongens in hun oren.

Het laatste eind skiën ze flink door, want de zon begint zoetjesaan weg te zakken achter de bergkammen. Het is vroeg donker in de dalen tussen de bergen en ze willen de berghut bereiken voor het begint te schemeren.

Peter, die weer voorop gaat, ziet hem het eerst. De lage hut van bruin hout, staat half verscholen tussen een groep dennebomen. Grijs rook kronkelt langzaam uit de schoorsteen omhoog. De zware rugzakken zijn opeens zo zwaar niet meer en de armen en benen niet meer zo moe. Het laatste eindje vliegen ze over de sneeuw. Vlak voor de hut staan ze stil. De deur staat half open. Aan beide kanten ervan zijn kleine ramen en boven, in het schuine dak, zijn ook een paar smalle vensters. Een grote hond met een prachtige dikke vacht komt aanlopen en bekijkt al die mensen voor de hut nieuwsgierig. Begint ze dan, een voor een, te besnuffelen. Maarten bukt zich om zijn ski's los te maken. Hij zet ze, bij al de anderen, rechtop in de sneeuw voor de hut.

"We zijn er", zegt Jimmy's naast hem voldaan. Maarten kijkt om. Zijn ogen lachen. Achter de anderen aan gaat hij naar binnen.

Hoofdstuk X

De vriendelijke eigenaar van de hut begroet hen hartelijk. Grote potten met thee en schalen met cake en koekjes staan op hen te wachten. In een oogwenk zitten ze allemaal rond de tafel. Ze hebben honger en dorst! Maarten bijt in een flink stuk cake. Wat is dat lekker!

"Smaakt het?" vraagt vader, die tegenover hem zit, lachend. Maarten kan alleen maar knikken; zijn wangen staan bol van de cake! Tevreden kauwend dwalen zijn ogen door de hut. Er staan tafels en rechte houten stoelen. Een grote zwarte kachel, die behaaglijk brandt, staat in een hoek. Verderop is een geweldige open haard met stoelen en banken er omheen en helemaal aan het eind is de trap naar boven. Zodra de theekoppen leeg zijn, en de cake en koekjes op, klimmen Maarten en Jimmy naar boven. Hun ski-schoenen bonken luid op de houten trap en de smalle bovengang. Ze ontdekken verschillende deuren die allemaal op een kier staan. Voorzichtig duwen ze die open en kijken naar binnen. Het zijn de kleine slaapkamers onder de het schuine dak, waar Jimmy's vader over vertelde. Er staan bedden in en tafeltjes met waskommen. Door de kleine ruitjes kun je de bergen zien aan de overkant van de vallei. De trap begint weer luidruchtig te kraken. De vaders en moeders komen ook naar boven. Ze gaan de kamers verdelen. Maarten en Jimmy krijgen samen een kamertje, vlak naast dat van Maartens vader en moeder. Ze gaan meteen hun rugzakken ophalen van beneden. Als ze die hebben uitgepakt staan ze nog even voor het smalle venster. Het begint al donker te worden. De eerste sterren komen tevoorschijn en pinkelen hun vriendelijk licht naar de beide jongens bij het raam. Maarten leunt met zijn elleboog op het smalle vensterkozijn. Zijn kin steunt op zijn vuist. Hij staart naar de bergtoppen die vaag in de donkere avond staan. Het is heel stil buiten, zelfs de takken van de bomen bewegen niet.

"Stel je voor dat het heel hard gaat sneeuwen", zegt hij, "en dat we hier dan niet meer vandaan kunnen". De jongens grinneken en

gaan hun spullen uitpakken.

Als ze weer beneden komen vlamt er al een groot vuur in de open haard en branden er overal olielampen en kaarsen. Net Kerstmis, denkt Maarten, terwijl hij de grillige schaduwen volgt die over de zware houten balken van de hut dansen. Hij sleept een laag bankje tot vlak bij het vuur. De hond met de dikke vacht komt bij hem zitten, behoedzaam strelen Maartens handen het dichte haar. De hond bromt tevreden. Hij legt zijn kop op Maartens knie en kijkt hem aan met zijn donkere ogen. Ze herinneren Maarten aan Toby. Weer denkt hij aan de hond die hij hebben mag als het voorjaar wordt. Zou hij er een vragen net als deze? Maar het is een grote, en moeder heeft gezegd dat het geen al te grote mag zijn.

Uit de keuken komt het geluid van rammelende potten en pannen. Borden en schalen worden klaar gezet op de tafels. Het is tijd om te eten. Gelukkig, denkt Maarten. Hij heeft alweer honger.

De volgende morgen stappen ze weer op hun ski's. Ze gaan een fijne lange tocht maken. De skihut verdwijnt al gauw tussen de bomen. De hond met de dikke vacht loopt nog een eindje mee, maar gaat toch weer terug naar zijn baas. Gemakkelijk glijdt Maarten over het smalle, bochtige bospad. Het gaat heel langzaam naar beneden en hij hoeft zijn stokken nauwelijks te gebruiken. Behendig neemt hij de bochten, daarmee de bomen, die vlak langs het pad staan, ontwijkend. Er beweegt iets in het bos. Een wit haasje komt aangehuppeld door de sneeuw en blijft midden op het pad zitten, zijn grote oren recht overeind en kijkt verbaasd naar de jongen op de ski's.

"Oooh," zegt Maarten verrast en probeert uit alle macht te stoppen. Het lukt. Net op tijd! Vlak bij het diertje blijft hij staan. Het haasje is helemaal niet bang. Het zit stilletjes op het pad. Zijn wollige vacht even wit als de sneeuw waar het op zit. Roerloos blijft Maarten er naar staan kijken. Hij durft zich niet te bewegen. Opeens komt Jimmy er aan. "Pas op joh", roept hij waarschuwend als hij Maarten midden op het pad ziet staan. Maarten schrikt op en gaat haastig uit de weg. Jimmy blijft naast hem staan.

"Waar keek je naar?" wil hij weten.

"Daar naar", wijst Maarten. Het haasje is nu ook geschrokken en springt weer weg, het stille bos in. Samen kijken de jongens het na. Na het bos komen ze bij een grote vlakte. Tussen de bomen aan de rand schemert iets blauws. Maarten gaat er, nieuwsgierig, meteen op af. Het is een tentje, een vrolijk blauw tentje, dat zo maar midden in de sneeuw staat. Twee mannen lopen er om heen. Als hij dichterbij komt, ziet Maarten dat ze bezig zijn takken te verzamelen voor een vuur. De anderen hebben het tentje nu ook ontdekt en de vaders maken een praatje met de beide mannen. Die vertellen dat ze al een paar dagen hier in de sneeuw kamperen. Dat kan best midden in de winter. Ze hebben hele dikke kleren aan en extra warme slaapzakken. Ze maken vaak een vuur van de dode takken die overal aan de bomen zitten. Dat is helemaal niet moeilijk. Kijk maar. Vlug en handig stapelen ze de takken op. Even schraapt er een lucifer en dan dansen de oranje vlammetjes al over het hout. Daar hebben ze een prachtig kampvuur, midden in de sneeuw. Ze komen er allemaal omheen staan en warmen hun koude handen boven het vuur.

Als ze afscheid hebben genomen van de mannen bij het tentje gaat de tocht verder over het wijde vlakke meer. Maar de lucht, die vroeg in de morgen nog blauw was, met hier en daar een bolle witte wolk, is langzamerhand grijs geworden. Dikke wolken zijn over de bergtoppen aan komen drijven. Ze hebben zich verspreid tot dat er geen plekje blauw meer over was. Zwaar en dreigend hangen ze boven de bergen en al gauw vallen de eerste sneeuwvlokken. Jimmy's vader kijkt eens naar die lucht. Ze zijn midden op een grote vlakte. Er is geen enkele boom. Als het begint te waaien...

Veel langzamer nu gaan ze verder. Tot Jimmy's vader, vastbesloten opeens, stilstaat. Hij wijst naar de lucht en naar de witte sneeuw, overal om hun heen. Dan wijst hij naar de vlokken die steeds vlugger vallen.

"We gaan terug", zegt hij, "meteen. We moeten zo gauw mogelijk de berghut zien te bereiken. Dit kan gevaarlijk worden".

Zwijgend en vlug keren ze allemaal om. De sneeuw slaat hun in het gezicht, als ze over de skisporen die ze nog maar net gemaakt

hebben, terug gaan. Maarten trekt zijn warme muts dieper over zijn oren en zet de kraag van zijn ski-jack op. Dan doet hij zijn sneeuwbril op. Nu is bijna zijn hele gezicht bedekt en beschermd tegen de wind die plotseling over de vlakke jaagt.

"Dicht bij elkaar blijven", waarschuwt Jimmy's vader, "anders zijn we elkaar zo kwijt!"

Ze begrijpen allemaal wat hij bedoelt. De wind stuift de sneeuw in grote wolken op. De warrelende vlokken maken dat ze maar heel weinig kunnen zien. Zelfs de skisporen, die hun de weg terug moeten wijzen, beginnen al te verdwijnen onder de stuivende sneeuw! Nu zouden ze heel gemakkelijk kunnen verdwalen!

In de grijs-witte wereld om hen heen is geen enkel baken om hun de weg terug te wijzen. En ze zijn een heel eind van huis!

Zo vlug ze kunnen gaan ze terug. Jimmy's vader voorop, Peter achteraan, Maarten is in het midden, tussen zijn vader en moeder in. Diep weggedoken in zijn ski-jack glijdt hij verder, zijn moeder, die voor hem gaat, geen ogenblik uit het oog verliezend. Hij merkt opeens dat Jimmy's vader stil is blijven staan. Vlug stopt hij ook. Zoekend kijkt Jimmy's vader om zich heen in de sneeuw. Ze zien het meteen allemaal. De skisporen, die ze volgden, zijn verdwenen: de waaierende sneeuw heeft ze helemaal uitgewist. Ongerust kijken ze elkaar aan. Nu zal het heel moeilijk worden de weg terug te vinden.

"De hut, waar we gisteren hebben gegeten", zegt Maarten opeens. Vol verwachting kijkt hij naar Jimmy's vader. Die hut is er immers om te schuilen als het weer onverwacht slecht wordt, zoals nu? Maar Jimmy's vader schudt zijn hoofd.

"We zijn helemaal niet in de buurt van die hut", zegt hij, "die is de andere kant op, in een heel ander dal. Op deze wijde vlakke is geen hut en ook geen enkele andere plaats om te schuilen. We moeten verder gaan en de weg naar huis zien te vinden. Zelfs lang stil staan is gevaarlijk. Ook al worden we nog zo moe. En", en nu wordt de stem van Jimmy's vader heel ernstig, "we moeten er vooral om denken dat we niet in de sneeuw gaan zitten, wat er ook gebeurt. Dat is het allergevaarlijkst. Zo zijn er al dikwijls mensen omgekomen in een sneeuwstorm. Ze werden moe en gingen even zitten om te rusten. Ze stonden echter nooit meer op want ze vielen

in slaap en waren in korte tijd door de sneeuw bedekt”.

Het wordt een lange, bange tocht. Dicht bij elkaar blijvend gaan ze verder, heel langzaam, voortdurend zoekend naar de skisporen in de sneeuw. Soms zien ze ze weer voor een klein eindje. Maar het duurt nooit lang. Meestal verdwijnen ze al gauw weer onder de sneeuw. De wind giert over de vlakke en blaast steeds meer sneeuw in hun gezichten. Hun kleren zijn van onder tot boven bedekt met sneeuw. Ze worden moe en koud en de rugzakken worden heel zwaar! Ze zouden zo vreselijk graag even uit willen rusten! Even maar zitten, zo, midden in de sneeuw! Maar ze weten dat dat niet kan! Dat dat levensgevaarlijk is! Ze strompelen weer verder, heel langzaam. Plotseling doemt er iets donkers voor hen op. Rechte hoge vormen, die zwaaien in de wind. Bomen, een heleboel, een bos...!

Ze zijn aan het eind van de grote open vlakke gekomen. Ze staan aan de bosrand!

Ze slaken een zucht van opluchting. Als ze nu het bospad kunnen vinden, dat ze op de heenweg hebben gevolgd, zal het niet zo moeilijk meer zijn de berghut terug te vinden. Allemaal turen ze ingespannen naar de bomen. Voorzichtig gaan ze verder langs de bosrand. Telkens staan ze even stil om beter te kunnen kijken. Maarten vergeet de kou en zijn zware rugzak. Hij speurt tussen de bomen naar de opening die het bospad aan moet duiden. Hij doet zijn sneeuwbril af om beter te kunnen kijken. De ijskoude wind bijt in zijn onbeschermd gezicht, en doet zijn ogen tranen... Maar hij houdt dapper vol. Is daar een opening? Het is zo vreselijk moeilijk te zien in het dichte sneeuw gordijn.

En dan, dan opeens... Maarten staat stil. Hij tuurt en tuurt... die twee dennebomen die zo ver voorover leunen... die heeft hij eerder gezien. Was dat niet...

Aarzelend gaat hij er op toe. Staat dan toch weer stil. Vergist hij zich nu toch? Maar nee, hij weet het bijna zeker. Die twee bomen, die stonden aan het eind van het bospad. Hij heeft nog stil gestaan en omgekeken omdat ze zo vreemd ver voorover leunden. Allebei. En dan vergeet hij dat hij dicht bij de anderen moet blijven en glijdt haastig op de twee bomen toe! Hij heeft zich niet vergist. Tussen de beide bomen is een opening: het bospad! Hij heeft het

gevonden! Een ogenblik staat hij doodstil. Dan draait hij zich om. "Het bospad", juicht hij, "ik heb het bospad gevonden".

Opgewonden zwaait hij met zijn skistok naar de anderen. Maar... er zijn geen anderen! Er is niets anders dan de dwarrelende sneeuw en de huilende wind. Hij is de anderen kwijt, hij is helemaal alleen.

Radeloos kijkt hij om zich heen. Maar hij ziet geen donkere schimmen en hij hoort ook geen vertrouwde stemmen. Te laat herinnert hij zich de waarschuwing van Jimmy's vader: Dicht bij elkaar blijven, anders zijn we elkaar zo kwijt. Nu is hij helemaal alleen in de storm! Angst knijpt zijn keel dicht. Hij durft niet verder te gaan. Stokstijf staat hij bij de dennebomen. Zijn hart

bonst en zijn knieën knikken. En hij is opeens zo vreselijk moe! Zijn handen grijpen al naar zijn rugzak, en hij wil die af doen...., maar op hetzelfde ogenblik herinnert hij zich de tweede waarschuwing van Jimmy's vader: Nooit in de sneeuw gaan zitten, wat er ook gebeurt.

Wanhopig probeert Maarten te bedenken wat hij kan doen. Hij durft niet weg te gaan van de ingang van het bospad, want als hij naar de anderen gaat zoeken, verdwaalt hij vast en vindt hij het pad zeker niet meer terug. Het enige wat hij kan doen is roepen. Zo hard hij kan. Een ogenblik aarzelt hij nog; zouden ze hem wel horen in het lawaai van de storm? Misschien zijn ze al een heel eind weg. Toch probeert hij het.

En ze horen hem! Jimmy het eerst! Ze zijn geschrokken stil blijven staan toen ze merkten dat Maarten was verdwenen. Niemand had het gezien, ze zochten allemaal naar de ingang van het bospad en letten niet op elkaar. Ze zijn meteen omgekeerd en teruggegaan om hem te zoeken; ze tuurden door de jagende vlokken en keken naar de sporen in de sneeuw. En het was Jimmy die hem het eerst hoorde. Maarten ziet ze komen. Ze zijn opeens vlakbij! Wat is hij verschrikkelijk blij!

Zo vlug mogelijk gaan ze verder. Het is niet gemakkelijk het smalle kronkelende pad te volgen want ook hier zijn de skisporen helemaal verdwenen onder de sneeuw. Ze kunnen ook nu nog verdwalen! Ze moeten nog steeds heel goed opletten!

Maar eindelijk, eindelijk zien ze toch het bruine dak van de berghut tussen de bomen verschijnen. De hond met de dikke vacht komt hen met grote sprongen tegemoet hollen.

Dankbaar stappen ze even later uit hun ski's. Nog voor ze kunnen kloppen gaat de deur van de hut al open, de eigenaar staat in de opening. Zijn bezorgde gezicht klaart op als hij zijn gasten ziet, hij was erg ongerust geworden toen de storm zo plotseling losbrak. Hij is erg blij dat ze allemaal veilig terug zijn in de hut. Vlug en handig helpt hij met het afdoen van de zware rugzakken, het losmaken van onwillige ritssluitingen, en het uittrekken van stijve skischoenen. Dan wijst hij op de open haard, waar het houtvuur al hoog opvlamt.

Koud en moe, maar opgelucht dat ze thuis zijn, gaan ze er alle-

maal om heen zitten.

Buiten raast nog steeds de storm. Hij rukt en trekt aan de ski's en de skistokken die bij de deur staan. Maar ze staan stevig in de sneeuw geplant. Hij rukt en trekt tevergeefs: teleurgesteld raast hij verder. De mensen binnen rusten uit en zijn blij de wind nog slechts te horen en niet meer te voelen.

Hoofdstuk XI

Bij het warme vuur zijn de koude handen en voeten en de zware rugzakken al gauw vergeten. De eigenaar van de hut gaat rond met thee en grote stukken koek. Dat laten ze zich allemaal goed smaken en behaaglijk schuiven ze nog wat dichtër naar de vlammen. De wind loeit in de schoorsteen en buiten begint het al donker te worden.

Maarten, op zijn bankje vlak naast het vuur, leunt tegen de ruwe stenen van de schouw. Dromerig staart hij naar de onrustige vlammen, dicht bij hem ligt Jimmy languit op de vloer. De grote mensen praten nog na over de storm. Jimmy's vader en Peter hebben er wel eens vaker een meegemaakt terwijl ze aan het skiën waren. Maar nog nooit zo erg!

"Het was op het nippertje", zegt Jimmy's vader, "als Maarten de ingang naar het bospad niet zo vlug had gevonden..., als we er nog veel langer naar hadden moeten zoeken, en het donker was geworden voor we hem hadden gevonden..." Hij zwijgt en het is heel stil rond de haard. Ze denken allemaal aan wat had kunnen gebeuren. Ze hadden buiten kunnen zijn, verdwaald in de donkere nacht. Tevergeefs zoekend naar het bospad en de berghut. Verloren in de sneeuw en de storm.

Maarten kijkt naar Jimmy. Hij, Maarten, vond het bospad, maar het was Jimmy die hem hoorde roepen toen hij de anderen kwijt was. Als Jimmy hem niet had gehoord...

Vader raadt zijn gedachten. "Maarten vond het bospad", zegt hij rustig, "maar Jimmy vond Maarten. En daardoor zijn we allemaal veilig terug in de berghut. Het zijn flinke knapen. Allebei".

Maarten en Jimmy grinniken verlegen bij die lof. Maar ze zijn er toch wel een beetje trots op. Na het eten zitten ze weer bij de haard. Moe, opgelucht en blij dat dit avontuur zo goed is afgelopen. Langzaam aan nemen de gesprekken af; iedereen heeft zo zijn eigen gedachten bij het knapperende vuur in de open haard. Maarten en Jimmy vallen bijna in slaap.

Hoofdstuk XII

Een luide bons op de deur van de berghut doet hen allemaal opschrikken. Maarten, op zijn bankje naast het vuur, schiet over-eind. Met grote ogen staart hij naar de deurknop, die ongeduldig heen en weer wordt bewogen. Buiten is het geluid van stampende voeten. Dan een tweede, nog luidere bons! Peter is het eerst bij de deur. Voorzichtig opent hij hem op een kier en zwaait hem dan wijd open voor de man die hijgend naar binnen strompelt. Ze staren hem allemaal aan. Hij is van top tot teen bedekt met een dikke laag sneeuw, de ijspegels hangen in de haren die onder zijn muts uitkomen en in zijn lange baard. Zelfs zijn wenkbrauwen zijn wit. Hij kan niets zeggen. Nog steeds hijgend staat hij bij de deur. De vriendelijke eigenaar van de berghut vraagt niets. Vlug brengt hij hem naar een stoel en schenkt hem een kop warme thee in. Geduldig wacht hij tot die opgedronken is.

Dan pas begint de man te praten. Met een schok herkent Maarten hem: het is dezelfde man die ze 's middags bij het blauwe tentje hebben gezien. Een van de twee mannen die daar kampeerden! Hortend en stotend vertelt hij zijn verhaal. Hij moet hulp hebben; onmiddellijk. Zijn vriend heeft een ongeluk gehad: toen hij even buiten was om het tentje wat steviger vast te zetten, zodat het hun beter zou beschermen tegen de storm, is hij gevallen. Hij heeft zijn enkel bezeerd en kan niet meer lopen, zelfs niet meer op zijn voet stáán. Tot overmaat van ramp is het tentje door de harde wind losgerukt en kapotgeslagen, ze kunnen het niet meer gebruiken. De man met de lange baard is er op uitgegaan om hulp te halen en hij heeft zijn vriend achter moeten laten in de kou en het duister. Zo vlug mogelijk is hij naar de berghut gekomen, alhoewel het erg moeilijk was de weg te vinden door het donkere bos. Het stormt nog steeds en in de dichte sneeuw is hij een paar keer de weg kwijt geraakt. Hij is lang onderweg geweest en steeds bezorgder geworden over zijn vriend, die hulpeloos en alleen in de koude winter-nacht is achter gebleven.

Eindelijk zwijgt de man met de baard. Zijn ogen glijden over de mensen die om hem heen staan. Ze zijn allemaal dichterbij gekomen terwijl hij zijn verhaal vertelde. Ze begrijpen dat er hulp moet komen, zo vlug mogelijk! De beide vaders en Peter grijpen al naar hun ski-jacks. De eigenaar van de hut verdwijnt op een draf naar de keuken en komt terug met een stormlamp en een paar zaklantaarns. Hij gaat ook een slee halen; een lange platte slee waarop ze de man, die zijn enkel heeft bezeerd, kunnen leggen. Het gaat allemaal vliegensvlug, er is geen tijd te verliezen!

Achter elkaar gaan de mannen naar buiten. Maarten staat in de deuropening en ziet hoe ze snel hun ski's vastmaken. Dan verdwijnen ze in de nacht. Een ijskoude windvlaag blaast Maarten in 't gezicht, hij rilt en gaat haastig naar binnen, de deur zorgvuldig achter zich sluitend. De hut is opeens vreemd leeg en stil; met z'n vieren zitten ze bij het haardvuur: de beide moeders en Maarten en Jimmy. Ze staren stil in de vlammen en wachten. Ze denken alle vier aan de mannen buiten; de storm loeit nog onverminderd rond de hut en de sneeuw stuift nog steeds in grote wolken rond.

"Wat zal het koud zijn", zegt Jimmy's moeder zacht.

"En donker", voegt Maartens moeder er aan toe. Maarten zegt niets. Hij denkt aan het smalle kronkelende pad in het donkere bos. Hoe gemakkelijk kunnen ze daar verdwalen.

De tijd gaat langzaam voorbij. Het is al lang bedtijd voor Jimmy en Maarten, maar er is niemand die daar aan denkt. Ze blijven wachten bij het haardvuur. Alle vier...

Buiten gaan vijf mannen door de donkere stormnacht, ze volgen het pad door het bos. Zo nu en dan staan ze even stil en schijnen hun zaklantaarns in het duister. Maar veel helpt het niet. De dichte sneeuw beneemt ieder uitzicht.

Diep voorovergebogen worstelen ze op tegen de felle wind, maar geen ogenblik vergeten ze de man die bij het blauwe tentje op hulp ligt te wachten. Ze weten allemaal hoe gevaarlijk het is om helemaal alleen en hulpeloos achter te blijven in de wind en de kou. Eindelijk bereiken ze de rand van het bos. Op de open vlakte raast de wind nog harder, de kou bijt gemakkelijk door hun dikke kleren heen. Zoekend gaan ze verder, het kan niet ver meer zijn: het

tentje stond aan de rand van het grote bevroren meer. Maar het is moeilijk te vinden. Ze gebruiken hun zaklantaarns en steken nu ook de stormlamp aan. Dicht bij elkaar blijvend speuren ze naar het tentje. Eindelijk vinden ze het, in het licht van Peters zaklantaarn. Maar er is niet veel meer van over. Kapot geslagen fladdert het in de wind.

De man met de bezeerde enkel ligt diep weggedoken in de dikke slaapzakken; hij is verschrikkelijk blij dat ze hem hebben gevonden. Vlug wordt hij op de slee getild en stevig vast gebonden. Dan gaan ze terug. Zo snel mogelijk.'

In de berghut zitten de moeders en wachten, samen met Maarten en Jimmy. Zo nu en dan staan ze op om nieuwe blokken op het vuur te gooien of lopen naar de grote zwarte kachel 'om te zien of die nog goed brandt. Het moet heel warm zijn in de berghut, want als de mannen terugkomen van hun barre tocht zullen ze verschrikkelijk koud zijn. Daarom vlamt het vuur hoog op en snort de kachel luidruchtig! De lange kaarsen, die overal in de berghut staan, worden kleiner en kleiner en als ze sputterend doven, staat Jimmy's moeder op om nieuwe in de kandelaars te zetten. En dan wachten ze weer en kijken telkens naar de klok die rustig tikt aan de wand van dikke balken. Wat zijn de mannen al een poos weg, en wat duurt het lang.

Eindelijk, eindelijk is er buiten gerucht. Ze vliegen overeind, alle vier, en hollen naar de deur en zwaaien hem wijd open. In de lichtbaan die naar buiten valt zien ze de vijf mannen. En de slee! Opgelucht kijken ze elkaar aan. Ze zijn terug, allemaal!

Moe en koud komen ze binnen. Maarten en Jimmy helpen hen uit hun besneeuwde kleren, dankbaar schuiven ze allemaal zo dicht mogelijk bij het warme vuur. De man met de bezeerde enkel wordt op een bank gelegd, vlak bij de kachel. Jimmy en Maarten komen bij hem zitten. Vol spanning luisteren ze als hij vertelt over de lange tijd die hij alleen gelegen heeft in de bitterkoude winternacht. En over de tocht terug, toen de anderen de slee moesten trekken waarop hij lag: dik ingepakt en stijf vastgesjord. Hij was erg zwaar en het ging maar langzaam, maar ze zijn veilig in de berghut terug gekomen. De storm kan hun nu geen kwaad meer

doen.

Het is al heel laat, als de kaarsen eindelijk worden gedoofd. Maarten en Jimmy klimmen de trap op naar hun kamertje, het lampje dat ze bij zich hebben, gooit grote grillige schaduwen op de wanden en het schuine dak. De berghut kraakt en kreunt onder het geweld van de storm. Rillend duikt Maarten in zijn bed, terwijl Jimmy het lampje uitblaast. Dan is het donker in de kleine kamer. Alleen door het smalle venster valt een heel klein beetje grijs licht. Op de gang klinken voetstappen. De grote mensen gaan ook naar bed. Een voor een doven de laatste lichten. Nu is het helemaal donker in de berghut en nu wordt het ook heel stil. Want ze slapen. Allemaal! Alleen de hond met de dikke vacht is nog wakker. Behoedzaam tript hij door de hut. Bij de voordeur staat hij stil en luistert, zijn kop waakzaam geheven. Maar er zijn geen vreemde geluiden in de nacht. Er is alleen de wind en de sneeuw! De hond met de dikke vacht tript terug naar het vuur, dat nog zachtjes nagloeit en tevreden strekt hij zich uit, zijn kop op zijn voorpoten. Over de hut met de slapende mensen houdt hij de wacht.

De volgende morgen is de storm voorbij en het sneeuwt ook niet meer, maar er hangen nog steeds dikke grijze wolken over de bergtoppen. Jimmy's vader zegt dat ze maar liever niet te ver uit de buurt van de berghut moeten gaan, het kan elk ogenblik weer beginnen te sneeuwen.

Maarten en Jimmy vinden dat niet erg. Peter heeft beloofd een igloo met hen te bouwen. Opgewekt gaan ze met z'n drieën naar buiten. Dicht bij de hut vinden ze een goede plek en Peter laat hun zien hoe ze de stukken sneeuw uit moeten snijden. Nauwkeurig volgen Maarten en Jimmy zijn voorbeeld; het moet een mooie igloo worden! En dat wordt het ook! Prachtig rond komt hij tussen de bomen te staan, de stukken sneeuw zorgvuldig naast elkaar gepast en op elkaar gestapeld. Er komt ook een flinke opening in, waar ze door naar binnen kunnen en van binnen komt rondom een brede bank.

De vaders en moeders komen kijken en de eigenaar van de berghut ook. Die knikt goedkeurend.

"Dat is een goede igloo", zegt hij, "jullie leren het wel".

Nu werken de jongens nog harder. Ze vergeten de tijd en Maartens vader moet wel drie keer zeggen dat ze moeten eten voor ze eindelijk terug gaan naar de berghut. Maar net voordat ze naar binnen zullen gaan, roept Peter: "Kijk eens".

Maarten en Jimmy draaien zich tegelijk om. Peter wijst op een loodrechte rotswand tegenover de berghut. Die is heel hoog en heel steil. Van de top valt sneeuw in een smalle rechte baan naar beneden.

"Een lawine", zegt Peter.

Gespannen staan ze alle drie te kijken.

"Kan dat hier niet...", aarzelt Maarten. Hij draait zich weer om en kijkt naar de berghut. Peter stelt hem gerust.

"Die bergwand is veel te steil", zegt hij, "de sneeuw valt recht naar beneden en komt aan de andere kant van het dal terecht. De berghut is op een goede plaats gebouwd. Veilig ver van de plek waar lawines naar beneden kunnen komen".

Nog even staan ze te kijken naar de vallende sneeuw, dan wordt de baan smaller: er komt niets meer. De deur van de hut gaat open, Maartens moeder komt kijken of ze nu toch heus en eindelijk eens komen want ze zitten allemaal te wachten. Schuldbewust keren ze zich om en schieten haastig naar binnen!

Laat in de middag, als het begint te schemeren, gaat het opnieuw sneeuwen. Maar er is geen wilde wind die de vlokken rondblaast, het is juist heel stil. Rustig valt de sneeuw naar beneden en gaat gewillig liggen op de takken van de bomen en op het dak van de berghut. Maarten staat er voor het raam van de hut naar te kijken. Het is niet een groot raam en het heeft allemaal kleine ruitjes. De storm heeft de sneeuw langs die kleine ruitjes geplakt, zodat Maarten er niet al te goed meer door heen kan kijken. Zo nu en dan gaat hij op zijn tenen staan om beter te kunnen zien. Vader komt hem gezelschap houden.

"Ik hoop niet dat het weer gaat stormen", zegt hij, "dan zal het een zware tocht worden morgen".

Maarten knikt. Morgen gaan ze weer naar huis. Dan moeten ze opnieuw de lange tocht maken over de passen en langs de gevaarlijke berghelling. Maar hij vindt het toch niets leuk om terug te

gaan, hij zou best nog wat in de berghut willen blijven. Hij vertelt dat aan zijn vader, Die lacht en haalt zijn hand door Maartens donkere haar: "Volgend jaar", belooft hij.

Hoofdstuk XIII

De vakantie is voorbij. Maarten gaat weer iedere dag naar school, maar hij praat nog dikwijls met Jimmy over de dagen in de hut, daar hoog in de bergen. Hij vertelt er de juffrouw op school over, zoals hij had beloofd. Die luistert vol aandacht naar zijn verhaal. "Je hebt heel wat beleefd Maarten", zegt ze "wat zal dat weer een lange brief worden naar de kinderen uit je klas in Holland". Maarten knikt; hij zal ze gauw weer schrijven, want het is tenslotte zijn beurt. Een paar dagen later begint hij aan de brief en het wordt een hele lange!

"Wat zullen ze daar blij mee zijn", zegt moeder als ze de volgeschreven vellen briefpapier ziet, "ik zou er maar twee postzegels op doen Maarten. Dat wordt een dikke!"

Als hij klaar is en de enveloppe zorgvuldig dicht heeft geplakt, wil Maarten hem het liefst meteen maar gaan posten. Maar moeder wijst waarschuwend op de klok en smekend kijkt Maarten haar aan.

Moeder begint te lachen: "Vooruit dan maar", zegt ze, "maar ga dan even met vader met de auto, dat gaat vlugger. Anders wordt het zo laat".

De kostbare brief stevig vasthoudend stapt Maarten bij vader in de auto; de brievenbus is niet zo heel ver weg en ze zijn er zo. Als vader vlak bij de brievenbus stopt komt er van de andere kant nog een auto en die stopt ook vlak bij de brievenbus. Er stapt een meisje uit met een klein bruin hondje! Een witte enveloppe wappert in haar hand. Het hondje staat even verbaasd stil, als hij Maarten aan ziet komen van de andere kant en dan begint zijn korte staartje te kwispelen. Opgewonden blaffend holt hij door de sneeuw.

"Toby", roept Maarten verrast.

"Maarten", klinkt het vrolijk door de stille staat.

Maarten kijkt van het blaffende hondje naar het meisje: "Jennifer", lacht hij.

Tegelijk zijn ze bij de brievenbus en de beide brieven verdwijnen om de beurt in de donkere spleet. Ze blijven nog even staan. Jennifer vraagt direct naar de berghut en wil er van alles over weten en Maarten wil er natuurlijk dolgraag over vertellen. Maar een waarschuwend getoeter vertelt hem dat zijn vader staat te wachten. Vlug spreken ze af dat Maarten zaterdag bij haar zal komen spelen. De portieren klappen weer dicht en de auto's rijden de straat uit. Het laatste wat Maarten ziet is Tobys bruine kopje voor de achterraut van de auto van Jennifers vader.

's Zaterdags is Jimmy er ook en samen gaan ze 's middags naar Jennifers huis. Het is een koude dag, ze kunnen niet buiten spelen en als ze langs de heuvel komen waar ze nog steeds dikwijls met hun sleden naar toe gaan, zijn daar helemaal geen kinderen. Maarten en Jimmy zijn blij als ze Jennifers huis zien. Met rode wangen en koude neuzen staan ze op de stoep! Ze hoeven niet eens te bellen, de deur gaat direct open. Op de tafel in de kamer staan allerlei spelletjes klaar. Maar eerst moet Jennifer horen over de vakantiedagen in de berghut. De beide jongens vertellen er maar al te graag over. Jennifers moeder komt de kamer binnen, en luistert mee. Even later komt haar zusje ook.

"Wat hebben jullie wat beleefd zeg", zeggen ze allemaal als Maarten en Jimmy zijn uitverteld. Jennifer wil meteen het volgend jaar ook mee! Haar moeder lacht.

"Wie weet", knipoogt ze naar Maarten en Jimmy.

Dan gaan ze spelletjes doen. Jennifers moeder en haar zusje doen ook mee en als de dokter even later thuis komt maken ze voor hem ook een plaatsje vrij aan de ronde tafel. Ze plagen elkaar en lachen om de grappen van de dokter. En om Jennifer die wint en om Maarten die verliest! De enige die stil in een hoekje zit is Toby. Teleurgesteld kijken zijn bruine ogen naar de mensen om de tafel: er is niemand die tegen hem praat, niemand die met hem spelen wil, ze letten niet eens op hem; hij is helemaal vergeten. Verdrietig kruipt hij nog verder weg in zijn hoekje. Maar... dan valt er iets zwarts op de vloer, tot vlak voor zijn poten: het is een vierkant

blokje met witte stippen. Toby schrikt op. Hij bekijkt het blokje van alle kanten, hij snuffelt er eens aan, kauwt er eens op. Hmmm, niets lekker. Hij duwt het weer weg met zijn poot, maar pakt het dan toch weer op. Dan brengt hij het terug naar Jennifer. Die kijkt verwonderd op als Toby het zwarte blokje bij haar neerlegt, maar houdt het dan triomfantelijk omhoog. Ze lachen allemaal en Toby is opeens niet eenzaam meer; hij wordt geaaid en geknuffeld, ze vergeten er zelfs hun spel voor.

"Ik had niet eens gemerkt dat die dobbelsteen van de tafel was gevallen", lacht Jennifer, "zo'n slimme hond".

Plotseling schiet haar iets te binnen. Ze keert zich naar Maarten en zegt: "Heb jij nu al een hondje uitgezocht Maarten?"

Maarten kijkt een beetje verlegen. "Eigenlijk wel", zegt hij wat aarzelend. "Maar..eh...".

Hij kijkt naar Jimmy. Die lacht geheimzinnig en dan vertellen ze over de hond met de dikke vacht die ze in de berghut hebben gezien...

"Een husky", zegt de dokter meteen, "dat zijn prachtige honden. Ze komen eigenlijk uit Siberië, en met hun dikke vacht kunnen ze goed tegen de kou".

Zou je graag zo'n hond willen hebben?", vraagt Jennifer. Maarten knikt. Zo een wil hij het allerliefst!

"Er stond ook een plaatje van een husky in mijn boek", herinnert Jennifer zich en de dokter vertelt dat het honden zijn die in het noorden van Canada worden gebruikt om de sleden te trekken. Hij is ze ook wel eens in de bergen tegen gekomen waar ze ook sleden trokken of pakken droegen op hun rug, dan gingen ze mee de bergen in om te kamperen en hielpen hun bazen de kampeeruitrusting dragen.

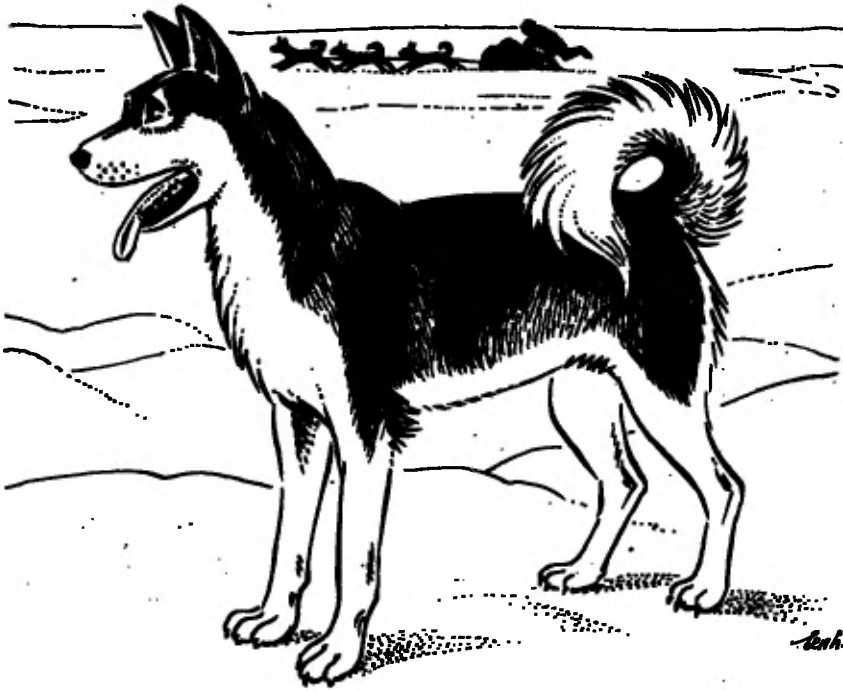
Maarten luistert gretig en Jennifer klapt in haar handen.

"Dat is een fijne hond, Maarten", juicht ze, "zo een zou ik er ook wel willen hebben".

Maarten antwoordt niet dadelijk. Hij denkt aan wat zijn moeder heeft gezegd.

"Als hij maar niet te groot is", zegt hij wijfelend.

De dokter lacht. "Het zijn flinke honden", zegt hij, "misschien vindt je moeder het toch wel goed!"

's Avonds zit Maarten in de kamer, het boek met de hondenplaten op zijn knieën. Jimmy is naar huis en vader en moeder zitten allebei te lezen bij de open haard.

Maarten bladert in het boek, maar steeds weer keert hij terug naar het plaatje van de husky dat helemaal achterin staat. Lang tuurt hij er op.

De husky op het plaatje heeft een prachtige krulstaart en spitse oren. Op zijn rug is zijn vacht donkergrijs, maar zijn kop en poten zijn wit. En hij heeft ook een mooie witte bef!

Vader kijkt op van zijn boek. Hij ziet dat Maarten stilletjes maar naar die ene plaat zit te kijken. Hij legt zijn boek neer en komt achter hem staan. Over Maartens schouder bekijkt hij de plaat van de husky. Hij glimlacht een beetje terwijl hij zegt: "Heb je nu al een hond uitgezocht?"

Een ogenblik aarzelt Maarten nog. Dan wijst hij de husky aan.

"Deze", zegt hij beslist.

Zijn vader knikt bedachtzaam. "Het is een mooie hond", zegt hij peinzend, "maar...eh...".

Maarten weet wat zijn vader zeggen wil.

"Hij is niet zo heel erg groot", zegt hij vlug, "en hij komt eigenlijk uit Siberië".

Nauwkeurig herhaalt hij wat Jennifers vader 's middags heeft gezegd. Moeder heeft haar boek ook neergelegd en kijkt nu over zijn andere schouder.

"Het is een prachtige hond", zegt zij ook.

Maarten wacht vol spanning. Zullen vader en moeder het goed vinden? Zwijgend kijken die beiden naar de plaat. Het is een moeilijke beslissing.

"Weet je wat?" zegt vader, opeens besloten, "ik zal het Jennifers vader eens vragen. Die weet vast wel of het een goede hond is om te kopen. Wij weten helemaal niet of de stad wel de goede plaats is voor hem. Misschien moet hij, met zijn dikke vacht, wel altijd buiten zijn in de sneeuw en de kou. Misschien is het in huis wel veel te warm voor hem".

Maarten knikt begrijpend. Daar had hij helemaal nog niet aan gedacht. Maar misschien heeft vader wel gelijk.

"Ik zal het Jennifers vader eens vragen", zegt vader weer, en loopt terug naar zijn stoel.

"Gauw?" vraagt Maarten hoopvol. Vader pakt zijn boek weer op. "Volgende week", belooft hij.

Vader houdt woord. Een week later gaat hij naar Jennifers vader toe, die kan hem van alles vertellen over de hond die Maarten zo graag wil hebben.

Als hij thuis komt praten vader en moeder samen ook nog een hele poos. Maar eindelijk knikken ze allebei en ze lachen samen.

"Wat zal hij blij zijn", zeggen ze tegelijk.

En dat is hij ook! Hij krijgt een husky. Hij danst door het huis en moet het natuurlijk meteen aan Jimmy vertellen. En aan Jennifer! Het boek met de hondenplaten ligt opengeslagen op de tafel en

telkens loopt Maarten er heen om de plaat van de husky te bekijken. Hij kan er niet genoeg van krijgen! Was het maar voorjaar! Hij moet nog wel geduld hebben, maar eindelijk komt toch de lente. De sneeuw gaat smelten, de zon schijnt iedere dag warmer en het gras komt weer te voorschijn. De sneeuwman en het sneeuwhuis, in de tuin, zijn alleen nog maar vuile hopen sneeuw. Dan komt vader thuis en zegt dat Maarten zijn hondje nu heel gauw zal krijgen; over een paar dagen kunnen ze het gaan halen. Maarten mag het zelf uitzoeken. Vrienden van Jennifers ouders hebben een husky die jonge hondjes heeft.

Een prachtige husky met helder blauwe ogen en een beige vacht met hier en daar een donkere plek er in, kijkt haar bezoekers vriendelijk aan, als Maarten en zijn vader 's zaterdags bij haar mand staan. Om haar heen liggen de jonge hondjes. Voor Maarten wordt het nu verschrikkelijk moeilijk! Hij moet er een uitzoeken, maar welke? Ze zijn allemaal even grappig en mooi. Vragend kijkt hij naar zijn vader, maar die zegt alleen maar: "Je moet het helemaal zelf weten Maarten".

Na lang wikken en wegen kiest hij tenslotte een hondje dat bijna helemaal wit is. Alleen boven op zijn kopje zit een grijze plek! Voorzichtig tilt hij het uit de mand en strelend glijden zijn vingers over het dikke haar. Weer kijkt hij vragend naar zijn vader. Die knikt goedkeurend: het is een goede keus.

Met het hondje in zijn armen stapt Maarten een poosje later de huiskamer binnen. Als moeder hem ook heeft bewonderd wordt de nieuwe huisgenoot behoedzaam op de vloer gezet. Daar begint hij meteen snuffelend rond te scharrelen en maakt kennis met zijn nieuwe mand en etensbak.

Lachend staan ze er met z'n drieën naar te kijken.

"Was het de mooiste van allemaal?" vraagt moeder, terwijl ze de kleine husky voorzichtig oppakt.

"De allermooiste", zegt Maarten trots!

's Avonds mag het hondje mee naar Maartens kamer. "Dan is hij vannacht niet zo eenzaam", zegt moeder.

De mand wordt in een hoek neergezet, niet ver van Maartens bed. Zo is de kleine husky dicht bij zijn nieuwe baasje. In het donker ligt Maarten te kijken naar de hoek waar de mand staat. Een streep maanlicht valt tussen de gordijnen die niet helemaal zijn dichtgetrokken de kamer binnen. Het maakt een lange dunne baan licht op de vloer, vlak langs de mand. Nu kan Maarten hem nog beter zien. Hij verschuift een beetje in zijn bed, zo kan hij in de mand kijken. Zou het hondje nog wakker zijn, net als hij zelf? denkt Maarten. Zou het erg eenzaam zijn, de eerste nacht alleen, zonder zijn moeder en broertjes en zusjes?

Heel zachtjes komt hij overeind. Rechtop zittend in zijn bed, kan hij het hondje zien liggen. Maar de kleine husky slaapt. Gerustgesteld duikt Maarten weer onder de warme dekens. Hij denkt aan Jimmy en Jennifer. Die zullen natuurlijk heel gauw komen om zijn nieuwe hondje te bekijken. Misschien morgen al. De kleine husky moet ook nog een naam hebben, daar heeft Maarten al vaak over nagedacht. Een naam..., dat is niet gemakkelijk! Maar... Het hondje beweegt zich in zijn slaap. Maarten gluurt over de rand van de dekens. Zou hij wakker worden? Maar het ligt al weer stil en het slaapt door. Een naam, denkt Maarten weer. Een hele mooie naam...

In de gang klinken voetstappen. Vader en moeder gaan ook naar bed. Voor de deur van Maartens kamer staan ze stil en behoedzaam doen ze hem open en gluren naar binnen. Maar als ze zien dat Maarten nog niet slaapt, komen ze de kamer in.

"Ben je nog wakker?" fluistert vader, "kun je niet slapen?"

Maarten komt al weer overeind. "Nee", zegt hij zachtjes. Zijn ogen glijden naar het hondje in de mand.

"Ben je er zo blij mee?" vraagt moeder glimlachend. Maarten zucht eens... heel diep!

"En of!" zegt hij uit de grond van zijn hart.